CALVINIST-

Contact

LEADING HOLLAND-CANADIAN MAGAZINE IN CANADA

3rd Year of Pub. CHATHAM, ONTARIO, ~~NOVEMBER~~ October 15, 1951 NO. 26

Foto: Can. Nat. Railways

De fraaie gebouwen op deze foto maken deel uit van wat men het Canadese „Binnenhof" zou kunnen noemen. Wat het Binnenhof in Den Haag is voor Holland zijn de Parliaments Buildings in Ottawa voor Canada. Vanuit deze gebouwen regelt de federale regering het publieke leven in Canada. Onze foto geeft te zien het middengedeelte van de Parliament Buildings met op de voorgrond de majestueuze en stijlvolle Peace Tower (Vredestoren). In deze gebouwen vergadert het House of Commons en de Senate, terwijl er voorts de Rijksbibliotheek en allerlei kantoren in gevestigd zijn.

CALVINIST-Contact

Leading Holland-Canadian Magazine in Canada.

Published every 1st and 15th of the month.

Published under auspien of the Ch. Ref. Immigration Societies in Canada.

Managing Editor: **John Vander Vliet,** 304 Dundas St. W., Trenton, Ontario

Contents: All matters for publication (except advertising) should be sent to the office of the Managing Editor.

Business Manager: **John Vellinga,** Box 234, Chatham, Ont.

Subscriptions and advertising: Send all subscriptions, renewals and advertising to the office of the Business Manager, Box 234, Chatham, Ont. Subscriptions $3.— a year in advance.

Printers: **The Mercury Press,** Chatham, Ont.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

HOLLANDS ZAKENMAN

kan onmiddellijk naar Canada emigreren indien hem voor een jaar werk en woongelegenheid wordt gegarandeerd. Kan eventueel huis meenemen. 7 Kinderen, oudste zoon en dochter resp. 21 en 18 jaar.

WIE HELPT?

Inl. bij: W. Krikke, 1505 - 4 Ave. North. Lethbridge, Alta.

Ik zou gaarne de Psalter-Hymnal in Klavar-Skribo muziekschrift bezitten. In overleg met het Klavar-instituut kan dit, mits er behoorlijk wat afnemers komen. Willen degenen die ook een uitgave Psalter-Hymnal in Klavar wensen dit melden aan J. LUINSTRA, Boekhandel, R.R. 1, Sarnia, Ont. of aan G. de Graaf, 108 19-93 St. Edmonton, Alta. Wij zullen dan trachten deze uitgave te bespoedigen.

Voortaan verenigd

EDITORIAL DOOR JOHN VANDER VLIET

IN Winnipeg werd op 20 September besloten tot het combineren van de twee onder ons bekende bladen de „Canadian Calvinist" en „Contact" tot een tijdschrift, dat voortaan tweemaal per maand zal verschijnen. Hierdoor werd een ideaal dat geruime tijd onder ons geleefd had in werkelijkheid omgezet. De nieuwe uitgave draagt de naam „Calvinist-Contact", daarmee uiting gevend niet alleen aan de begeerte om iets van de oude namen op het nieuwe blad over te dragen, maar ook aan de behoefte om ermee aan te geven onder welke vlag wij wensen te varen, n.l. de Calvinistische. De redactie en alle medewerkers beseffen ten volle welke consequenties hieraan verbonden zijn.

In hoofdzaak is „Calvinist-Contact" een eenvoudig bij elkaarvoegen van de inhoud van twee bladen. Bewogen de afzonderlijke publicaties zich voorheen op een eigen terrein, voortaan zullen beide stromingen vereend hun weg gaan. Is het ook niet zo in ons aller leven, dat het geestelijke en het materiele elkander altijd weer kruisen? Een mens zal bij brood alleen niet leven, maar om te kunnen leven, echt te kunnen leven, heeft hij zowel het geestelijke als het stoffelijke brood nodig. Voor beide is plaats in een Christelijk blad.

Er was echter ook uitbreiding nodig. Hierin werd voorzien door een rubriek te openen voor onze kinderen. Dit is de enige schakel die nog ontbrak om het gehele huisgezin in onze lezerskring te betrekken. Verder zullen ook landbouw en veeteelt, handel en nijverheid onze volle aandacht hebben zodat niet alleen de boeren maar ook onze handwerkslieden en zakenmensen winst kunen doen met wat er geschreven zal worden in ons blad.

Het verheugt ons dat de vroegere redacteur van de „Canadian Calvinist" Rev. P. de Koekkoek, zijn vaardige pen en uitgebreide kennis in dienst van onze nieuwe uitgave wil gebruiken. Het verblijdt ons dat anderen eveneens hun talenten willen geven ten voordele van de lezers. Wij zijn dankbaar voor onze oude en voor onze nieuwe medewerkers.

Het wil ons voorkomen, dat de samensmelting van een blad uit het Westen met een uit het Oosten van Canada een daad is, waardoor de uitersten dichter bij elkaar zullen worden gebracht. Er was gevaar, dat wij van elkaar zouden vervreemden, doordat wij ieder onze eigen weg gingen. Er bestond zelfs een mogelijkheid dat we zouden denken elkaar niet nodig te hebben. De grote afstand tussen Ontario en het Westen, het verschil in sfeer tussen die beide werkte verwijdering in de hand. Daarom verheugt het ons dat wij voortaan in een en hetzelfde blad van elkander zullen horen, met elkander zullen discussi-eren, door elkander zullen worden gesteund, tot elkander zullen worden aangetrokken.

Aan onze lezers willen wij verzoeken niet het onmogelijke van ons te verwachten. Zij die voor u schrijven zijn ver van alwetend. Zij zijn slechts mensen en niets menselijks is hun vreemd. Als wij volgens uw mening een ongewenste richting zouden inslaan, indien wij, wat God verhoede, het materi-ele zouden gaan najagen, ten koste van het geestelijke, wijs ons dan op onze dwaling. Leef mee met uw blad, steun het door ook anderen aan te moedigen het te lezen en streef met ons naar het verwezenlijken van een ander ideaal: van „Calvinist-Contact" een weekblad te maken.

Zegene God onze arbeid en stelle hij ons blad tot een zegen.

Koningin Juliana en prins Bernhard komen in April

DEN HAAG, 12 Oct. De Nederlandse dienst voor Buitenlandse zaken maakt bekend dat H.M. Koningin Juliana en haar echtgenoot Prins Bernhard in de loop van April 1952 een officieel bezoek aan Canada en de Verenigde Staten van Amerika zullen brengen, zulks op uitnodiging van Viscount en Lady Alexander en President en Mrs. Truman.

Nadere bijzonderheden omtrent de reis ontbreken nog. Zoals onze lezers bekend, is Canada voor onze koningin, die het volgend jaar 43 wordt, geen volslagen onbekend land, want zij heeft het grootste deel van de oorlog in Canada doorgebracht, terwijl haar dochter, Prinses Margriet, op 19 Juni 1943 in Ottawa werd geboren.

DE HEER PHILIPS OVERLEDEN

Een van Nederlands meest bekende industrielen, de heer Philips, directeur van de bekende Philips-fabrieken in Eindhoven, is onlangs op 77-jarige leeftijd overleden. De heer Philips had een druk en arbeidzaam leven achter de rug. Tesamen met zijn broer begon hij in een klein werkplaatsje in Eindhoven de fabricage van electrische apparaten. In betrekkelijk weinige jaren tijds wisten de gebroeders Philips hun bedrijf uit te breiden tot een industrie van wereldfaam op het gebied van gloeilampen, radio's enz.

Het is niet uitgesloten dat de Hollandse immigranten in Canada in de loop van de komende winter nog eens Hollandse boter op hun brood krijgen. Canada verwacht een boter-tekort en hoopt dit te dekken door invoer, mogelijk ook uit Holland.

Volgens voorlopige plannen zullen er volgend jaar 12000 Nederlandse landbouwers en 6000 vakieden naar Canada emigreren.

Hoe meer zieltjes hoe meer vreugd.

The Christian Reformed Church

J. HANENBURG

Ter inleiding

Nu ons blad wat breder van inhoud wordt met meer medewerkers en rubrieken, dacht het de redactie goed, geregeld een stukje te plaatsen betreffende de Christian Reformed Church. Doel is natuurlijk geen geschiedenis te leveren, doch slechts onze lezers die voor het merendeel „new-comers" zijn wat op de hoogte te brengen met onze kerkgroep.

Wij spreken bij voorkeur van de Christian Reformed Church en niet van de Christelijke Gereformeerde Kerk. De eerste is inderdaad onze naam in ons land; en de tweede zou misleiden kunnen, daar er ook in Nederland zulk een kerk bestaat.

Deze stukjes zijn feitelijk een voortzetting van wat reeds begonnen is, en min of meer geregeld geleverd werd door Ds. R. J. Bos in de Canadian Calvinist. Wij geloven dat die bijdragen werden gewaardeerd. Ze waren nuttig. Aan duidelijkheid lieten ze niets te wensen over. Ds. Bos en de Canadian Calvinist hebben hiermee ons volk en kerk een dienst bewezen.

Wij willen geen onnodige herhaling. Wat hiervan geschreven werd willen we niet zonder meer overschrijven. 't Is niet nodig Het verveelt. En er blijft nog neel wat om van onze kerken te vertellen. We hebben een flink stuk geschiedenis van bijna een eeuw achter ons. We hebben kostelijke inrichtingen, onderwijs, zending, barmhartigheid enz. En onbekend maakt onbemind. Schrijven dus. En dit is zeer nodig. De stroom van immigranten naar Canada vermindert nog niet. In '52 staan er 18000 te komen — naar we hopen en verwachten voor het merendeel Gereformeerden. Die moeten dan door de Christian Reformed Church ge-assimileerd. Als Gereformeerden komen ze tot ons. Ze moeten tot leden van de Chr. Ref. Church omgezet en opgenomen. Zij wensen zulks. Wij willen het. Samen zullen we werken aan dit program.

Velen mogen menen dat de Geref. Kerken en de Chr. Ref. Church dezelfde zijn. Zoals de Roomse kerk in twee genabuurde landen. Feitelijk identiek. Dat is niet zo. Wij zijn twee zelfstandige gemeenschappen. We zijn zusters, maar ieder heeft eigen huishouding. En er is nog al wat verschil. We hebben ieder een eigen taal. We hebben eigen gewoonten. Ieder heeft een eigen geschiedenis. Zelfs gebouwen en meubelen zijn onderscheiden. Wij hebben onze eigen buren, omgeving, problemen, uitkijk en opvatting, werkkring en inrichtingen. Daarom is het voor onze immigranten nog al een hele overgang. Wat weet men op het Nederlandse kerkelijke erf van „50-50" taalgebruik? Hoeveel gerieven op kerkelijk terrein moet men hier eerst ontberen. Het is voor velen een wonen in de verstrooiing.

Maar niettegenstaande al het andersoortige, we zouden zeggen, een andere atmosfeer, toch zijn we een. Want we zijn een in belijdenis. Beide zoeken we getrouw te zijn aan onze Calvinistische Belijdenis. Met de Geref. Kerken zoeken we hetzelfde pad te bewandelen. En het schone van dit samenwandelen is dat we op dit pad elkander net verdringen of van de weg in de sloot duwen, doch elkander steunen. Wij schamen ons onze belijdenis niet. En zonder zelfverheffing staan we in de overtuiging dat de onze de zuiverste, schoon niet de volmaakte, openbaring van het lichaam van Christus is. Met wat God ons zo genadig in de Hervorming gaf; wat met bloed en smart door geloofshelden voor ons is verkregen en overgeleverd, willen wij bewaren als ons pand en er mee woekeren in ons nieuwe vaderland.

Nu ligt het centrum van de Christian Reformed Church meer in de United States dan in Canada. Toch stuwt de stroom van immigranten naar Canada. Daartussen ligt de internationale grens. We zouden mogen spreken van een wonen op het buitenste randje, of een wonen naast elkaar. Daarom is het gevaar niet denkbeeldig dat er in Canada een min of meer zelfstandige groep zich zou openbaren, die zou weigeren zich aan te sluiten. 't Zou ook kunnen gebeuren dat talrijke immigranten wel uitwendig bij ons binnen kwamen, maar toch als gasten, feitelijk vreemdelingen en bijwoners met ons leefden. Neen, de Chr. Ref. Church mag nooit een walvis worden die een Jonah heeft opgeslokt en later weer heeft uit te werpen. Wij moeten een worden. Ook niet twee min of meer afwijkende takken van een plant, of twee wel te onderscheiden delen van de Chr. Ref. Church, de ene boven en de andere beneden de grens, die feitelijk weinig met elkaar gemeen hebben en nog minder van elkander afweten. Neen, wij moeten en zullen een kerkelijk gezin zijn. Daartoe zullen we streven, bidden en schrijven. En de Heere zegene deze poging.

John Gritter:

RICHT LIJNEN

Zondagsreizen

In Holland reisden de meesten onzer op Zondag niet ver. We waren gewend aan een tamelijk streng begrip van sabbatsviering waarbij veel reizen niet te goed paste. Auto's bezaten de meesten niet. Op een fiets komt men ook niet ver, indien men tenminste de kerkdiensten getrouw wil bijwonen. Met lopen is daar van heel geen sprake. Dus, onder gewone omstandigheden, waren de meesten onzer op Zondag tamelijk dicht bij huis.

Hier in Canada is dat anders.

De afstanden zijn groot, veel groter dan men in het oude vaderland zich kon voorstellen. Met lopen kan men hier bijna nergens komen. Ook de godsdienstoefeningen zijn over het geheel met lopen moeilijk te bereiken. Van fietsen kan een beperkt gebruik gemaakt worden, als er niet te veel hoogten en laagten op de weg zijn. Waar die er zijn zet men het rijwiel al spoedig aan de kant. Bij de kerken ziet men die beestjes al haast niet meer. Enkelen, in de steden kunnen met een bus komen, maar dat is ook al weer beperkt. Dus, wil men wat meeleven en eens hier en daar heen kunnen en niet steeds van een ander afhankelijk zijn, dan ziet men zich genoodzaakt zo spoedig mogelijk een „wagen" aan te schaffen. Het mag dan niet een nieuwe zijn, want dat kan de bruine niet aanstonds trekken; men tracht toch in de behoefte, die werkelijk een behoefte is, te voorzien. Zo heeft men dan in de meeste gevallen een nieuwe ervaring; men rijdt in een auto! Dat moest men in Holland toch werkelijk eens kunnen zien!

Dat opent dan nieuwe mogelijkheden. Men kan nu in betrekkelijk korte tijd een hele afstand berijden. En auto's zijn er om te rijden, niet om stil te staan. Met het oog op de duiten moet men wel wat voorzichtig zijn, maar men wil er toch ook wel eens uit. En daar heeft men, als men geregeld hard werken moet, toch ook wel recht op.

Ginds, op een afstand, wonen familie of vrienden, misschien wel oude buren met wie men in Holland veel gemeenschap had. Wat zou men graag eens daar zien en weer eens met elkaar gezelsen als vroeger! Wat zou men veel te vertellen hebben! Want een immigrant, doet in korte tijd ontzettend veel ervaring op. Wat zou het echt gezellig zijn dat eens met elkaar te bepraten!

Gedurende de week, vooral als men voor een ander moet werken, heeft men zelden eens een dag vrij. Ook als men eigen werk heeft zijn er vaak alweer moeilijkheden om eens weg te komen. Dan moet het maar eens op een Zondag. Men was dat in Holland zo wel niet gewoon, maar men leeft hier toch al bij wat andere begrippen, en het verlangen is sterk, en men dringt er van de andere zijde ook op aan toch eens te komen. Dan moet het toch maar eens wezen.

Zo wordt er onder ons op Zondag heel wat gereisd.

*
* *

Wie een weinig met ons volk meeleeft kan zich best voorstellen hoe men daartoe komt. Dat verlangen elkaar eens te bezoeken laat zich verstaan. Men is hier vreemd. Men heeft ook vaak nog zo weinig omgang met gelijkgezinden. Dan kan een bezoek aan oude bekenden een echte verkwikking zijn.

We neigen ook niet tot een stijve, bekrompen opvatting van de Sabbath, die overal zonde in ziet, en in een enge viering van de dag des Heeren het ware ziet. Onze Heere Jezus zelf heeft tegen zo'n praktijk, zoals in Zijn dagen gevonden werd, geageerd met woord en daad, en ons geleerd dat de Sabbath er is om de mens, niet de mens om de Sabbath, en dat die dag zo moet worden gevierd dat hij een verheuging, een lust is, en niet een last waar men tenslotte moe van wordt.

Ongetwijfeld kunnen ook bezoeken als deze tot zegen zijn. We kunnen ons voorstellen dat kinderen Gods, ziende de leiding Gods in hun leven, werkelijk op stichtelijke wijze de dingen kunnen bespreken, en dat men werkelijk geestelijk kan genieten. Het hangt er ook in dezen maar weer vanaf hoe men het aanlegt. Men kan het zo doen dat het eigenlijk werelds is; men kan er ook God in groot maken. Zelf hebben we meer dan eens van zulke bezoeken mogen profiteren. Anderen zullen hetzelfde getuigen.

*
* *

Met dat al ligt hier toch ook een gevaar dat we niet voorbij moeten zien. Niet om iemand langs deze weg persoonlijk te treffen of ons te stellen boven anderen, wijzen we hierop, maar opdat we tesamen ook in dezen op onze hoede zijn.

Van eigenlijke rust op de Zondag, rust voor lichaam en geest, zoals toch de bedoeling is, zal op die wijze niet veel terecht komen. Dat is toch in de eerst stadi-en van het immigrantenleven moeilijk te bereiken. Evenwel moeten we het ideaal blijven vasthouden en wat daarmee in strijd komt zoveel mogelijk vermijden. Dan moeten we op de rustdag niet de gewoonte aannemen gedurig hier en daar heen te trekken. Daar kunnen goede redenen voor zijn. We moeten ook niet er toe komen elkaar in dezen teveel de wet te willen stellen. Ongetwijfeld zulen we heel wat moeten overlaten aan de Christelijke vrijheid en de verlichte conscientie. In sommige gevallen kan het noodzakelijk zijn, als in gevallen van ernstige ziekte of iets dergelijks. Waar dat niet het geval is, doen we wijs met zulke reizen spaarzamelijk te zijn.

Zeer werkelijk is het gevaar dat op zulke bezoeken de gesprekken meer gaan over het werk, en andere maatschappelijke aangelegenheden. Dat behoeft niet zo te zijn, maar het gevaar dat het zo zal zijn is sterk. Daar hebben we toch al teveel van. Dat moet met ernst worden bestreden. En veel visites op Zondag zullen daarin allicht niet meewerken.

Het gemeentelijk besef van eenheid zal

er zeker ook niet sterker van worden. We moeten de gedachte vasthouden dat wanneer de gemeente vergadert al de leden, indien mogelijk, aanwezig behoren te zijn. Dat besef schijnt rondom ons al heel zwak te zijn. Laat ons niet daaraan toegeven. Laat ons dus de gewoonte aannemen des Zondags met onze gezinnen op onze plaats te zijn. Wanneer er zo geregeld gezinnen op reis zijn, wanneer nu deze ouderling, dan die diaken, dan weer een ander huisgezin des Zondags op reis is, werkt dat ondermijnend op het gemeentelijke leven. Het maakt de band aan de plaatselijke gemeente maar losjes. Die kant moeten we niet uit.

Ook in dezen kunnen we in onze omgeving een kracht ten goede zijn. Wanneer we mogen meewerken om onder het Canadese volk weer te kweken een besef dat de Zondag er is om naar de kerk te gaan en dat men dan met eigen gemeente behoort te vergaderen, hebben we werkelijk iets bijgedragen tot het geestelijk welzijn van dit volk. Waar dat besef uitslijt is men al een heel eind op weg naar ondergang.

We mogen ook wel even denken aan onze kinderen. Kinderen letten scherp op het voorbeeld van de ouders, en… gaan gewoonlijk een stapje verder dan vader en moeder. Nemen wij het met de Sabbath nogal ruim, dan gaan zij nog wel even op de weg voort. Dat kan slechte gevolgen hebben.

Dus: Ook in dezen maar voorzichtig zijn. Gevoelt men zich volkomen gewettigd om eens hier of daar heen te gaan, goed en wel. Men geve zich eerst wel goed rekenschap. En men zie toe dat men niet gerake op een weg die men later zou betreuren. De werkelijke Sabbath is van te groot belang om daar lichtvaardig mee om te gaan.

THE WEST COAST DROUGHT IS OVER

After more than three months of beautiful but rain-less weather, the clouds over B. C. and the west coast in general have brought considerable rain of late. The fall pastures of the dairymen and the lumbering industries have benefitted greatly. All mills returned to normal operations.

John C. Verbrugge:

FOR THE YOUNG PEOPLE

Wiht the appearance of this publication under new management and with a new name, there are some other changes taking place also. New names will appear among the contributors. That is true for this column, which is intended especially for our young people. To most of you the pastor of the Second Christian Reformed Church of Edmonton, Alberta, is pretty much of a stranger. We shall trust that in the course of time we will become better acquainted. In fact, I cherish the hope that with some of you I will become intimately acquainted. Some of you here in the Province of Alberta I will have occasion to meet. Some of you who live in the Province of British Columbia I have met. With many of you in all of the Provinces I will be able to become acquainted only if you will take the time to write me. I want to encourage you to do that. It will be through letters from you that I can learn of some of your problems. This column can be helpful and worthwhile for all of our young people here in Canada in the measure that you help me with making it so.

The large majority of you who will be reading this paper come to Canada as Immigrants. You are face to face not only with the task of learning a new language and of getting used to new customs. You face the great task of becoming an influential part of the citizenry of Canada, of holding fast to the great heritage of the Reformed faith, and making an impact upon the cultural, social and religious life in Canada. Yours is a great privilege, but also a very great responsibility. To fulfil your task will not be easy. The forces of an anti-Christian culture and an anti-Christian conception of life will be at hand constantly to influence you, asking you to modify your Reformed position. For that reason you will be confronted with questions. It will be only natural for you to then consult your pastor, to guide you and help you. But some of your problems will be of such a nature that it will be worthwhile to have them considered and discussed for the benefit of all of our young people. It is for that reason that I am urging you to write me and acquaint me with what is going on in your mind. Whether your questions concern matters of church and society life, or whether they deal more with the broad interests of life in our social world makes no difference. Our faith is concerned not only with the sphere of special revelation, but as well with the sphere of general revelation; not only with the life in the church but as well with the life we are to live in the state and society. As Canadian Calvinistic youth you want to feel that you are one in aim and endeavour all across this large country. Furthermore, as youth of Reformed persuasion, you must feel that you are here not only to receive of the blessings which may be enjoyed and to share in the opportunities of making a good living in this land. You are here, and God has placed you here, even more to give, to make a real contribution to the religious and cultural development of the Canada of tomorrow. That is a great challenge and a high responsibility.

So raise your questions and write in your ideas, whereby there may be mutual benefit to all of our young people. Address your communications to Rev. John C. Verbrugge, 11201, 102nd St., Edmonton, Alberta. You can help to make this column vital. I for my part will endeavour to discuss your problems in the light of the Word of God. For one of the cardinal teachings of our faith is that the Bible is the **Only Infallible Guide** for our faith and our life.

I hope that by the time the next issue appears I will have enjoyed the privilege of having met at least some of you on paper.

P.S. You need not write to me in the English language if you find it easier to write in the Holland language. Either language is suitabe.

De Nederlandse rundveestapel is sinds Mei 1950 met 6% uitgebreid. Er zijn thans 2.282.000 stuks rundvee in Nederland, waarvan 1.543.000 stuks melkvee.

EASTERN ONTARIO LEAGUE MEETING HELD

The Eastern Ontario League held a delegate meeting in Kingston, Ontario on August 30 at the home of Mr. J. Vander Meer. The following societies were represented: Campbellford, Kingston, Brockville and Trenton.

It was decided that the League ask Classis Ontario for two collections a year from churches in Eastern Ontario to cover travelling expenses made by League members and delegates as the present fee of 50c per member is insufficient.

Each society will send two delegates twice a year to their neighbouring society and make a report on their visit to the League secretary.

LIJST VAN MEDEWERKERS

Op Donderdag 20 September 1951 werd te Winnipeg, Manitoba, een vergadering gehouden, waarin besproken werd de samensmelting van de „Canadian Calvinist" en „Contact". Volledige overeenstemming werd bereikt t.a.v. de volgende punten:

1. De naam van het blad zal in het vervolg luiden „Calvinist-Contact"
2. Het blad zal gedrukt worden in Chatham, Ont. en tweemaal per maand verschijnen, te beginnen 1 November 1951.
3. De abonnementsprijs zal $3.— per jaar bedragen.
4. De inhoud zal in hoofdzaak van dezelfde aard zijn als van de beide bladen, voor zij verenigd werden en zal uitgebreid worden met de volgende rubrieken: „Handel en Nijverheid" en „Children's page".
5. Als Managing Editor treedt op Mr. John Vander Vliet, Trenton, Ont., als Business Manager treedt op Mr. John Vellinga, Chatham, Ont., Als redacteuren treden op voor de volgende rubrieken: Church Affairs „Het kerkelijk Erf": Rev. P. de Koekkoek, Langley Prairie, B.C. „Richtlijnen": Rev. J. Gritter, London, Ont. „Voor de Vrouwen": Mrs. H. Moes, Bowmanville, Ont. „Nieuw-Vaderlandse Geschiedenis", „Van Kust tot Kust" „Van heinde en ver" en diversen: Mr. John Vriesinga, Chatham, Ont. „Young People's page": Rev. J. C. Verbrugge, Edmonton, Alta. „Landbouw": J. J. Wiersema, Chatham, Ont. „Handel en Nijverheid": R. Jongbloed, Hamilton, Ont., „Onze Organisatie": Mr. John Vellinga, Chatham, Ont. „Immigratie": Rev. P. J. Hoekstra, Lethbridge, Alta, en Mr. John Vander Vliet, Trenton, Ont. „The Christian Reformed Church": Rev. J. Hanenburg, Edmonton, Alta. „Children's page": Mrs. J. Hanenburg, Edmonton, Alta. „Home and School": Mr. J. Vander Velden, Hamilton, Ont. „English article": Rev. J. K. Van Baalen, Edmonton,, Alta.
6. „Calvinist-Contact" wordt uitgegeven onder auspicien van de Immigratie-verenigingen der Christian Reformed Church in Canada door een publicatiecommissie, bestaande uit de volgende leden: Rev. J. Hanenburg, Edmonton, Alta, Mr. Herman A. Wierenga, Edmonton, Alta., Rev. J. Gritter, London, Ont., Mr. J. Vellinga, Chatham, Ont., J. Vander Vliet, Trenton,
7. Alle copy moet in het bezit der redactie zijn op de eerste en vijftiende van elke maand voor de nummers van de vijftiende en eerste van elke maand. Alle copy moet gezonden worden aan de managing editor Mr. John Vander Vliet, 304 Dundas St. W., Trenton, Ont.
8. De „Young People's Page", de „Children's Page" en het artikel van Rev. Van Baalen zullen geschreven worden in het Engels, alle andere artikelen in het Hollands.
9. Advertenties zullen niet meer dan 50% van de beschikbare ruimte beslaan.

FOR BOYS AND GIRLS

Dear Boys and Girls:

Here we begin a new page in our paper, a page for you little folks. You may be surprised to see this. But we want to make our paper for all the family—for fathers, and mothers, for farmers and business people, and specially for our church people, but also for you. Perhaps not many of you will at first read this, but I hope your parents will see this and ask you to read it.

You boys and girls don't know me, do you? Neither do I know you. But I know you are like all the little Johnnys and Janies. Most of you are not older than 12 or 13. You of course go to school. You play and romp around between times. Sometimes you help mother and father. You run errands and do other little jobs. Together with fathers and mothers you go to Church on Sunday, dont you boys and girls? You go to catechism class and learn God's Word and God's truth. You pray to the Lord for His help dont you? You love the Lord Jesus who is your Saviour too.

WHO AM I?

I will tell you something about myself. I am a mother. I have three boys and three girls, so that I know a little about children. Some of my children are already grown up like you all like to be. I love my children. They are the best children in the world just like all of you. I have been a teacher in a Christian school for several years. But that is some time ago. Now I live among many of our immigrant friends and I work for and with them. You may write me some time if you like. Just send your letter to "Mother" in care of the Calvinist-Contact, 304 Dundas St. W., Trenton, Ontario. Be sure to write plain and not too long, will you?

A STORY

Now I will tell you a story which I read some time ago. It is called "How Much Tommy was Worth." There was a little boy whose name was Tommy. He had a coaster wagon full of corn. This he was going to sell. Dr. Brown needed some corn for his horse so Tommy asked him to buy it.

"Yes, Tommy, I will buy it from you. The man will weigh it. After the corn is weighed you must put it into the crib and I will pay you. Now I must go back to my patients."

Now Tommy was not honest. He knew that the man who was going to weigh the corn was near-sighted, so Tom put his foot on the scales to make the corn weigh more.

"The man cannot see me, and the doctor will not know it, and I will get a little more money," thought Tom to himself.

But just at that moment the doctor looked from his office window.. How surprised and sad he was to see Tom cheat.

When Tom had finished shovelling the corn into the crib, Dr. Brown came to him.

"O, hello, doctor! I'm all through except to pick up a few of these nubbins." Then he stepped into the crib to put the nubbins in. Just then the doctor closed the door and locked Tommy in.

"O, doctor, you have locked me in the crib too," cried Tommy.

"Well, Tom, you stood on the scales with the corn, so I have bought you too. You weigh as much as a bushel and a half of corn so you are worth a dollar and a quarter. Shall I ask your father to pay me for you so that you can go home again, or will you promise not to cheat again?"

"O, doctor, I did not mean to sell myself. I can now see how very bad, and dishonest I have been. And I promise you never to cheat again."

So Tommy learned a good lesson which he never forgot as long as he lived. We too should remember that God sees everything that we do. He even knows the thoughts in our heart. And He says to us in His commandment, "You shall not steal." The Lord wants boys and girls to speak the truth to each other, He wants them to be honest with each other. You would not like to have some one steal your nice pencil, or something from your lunch box. Then you must not do it to others either. Remember the sad story of Achan. Have your mother tell this story or ask father to read it if you do not remember it.

NEXT TIME

The next time we will have some games and riddles. Be sure to look for them, will you, boys and girls.

Mother

As One Preacher Sees It

J. K. Van Baalen

MINISTERIAL SUPPLY

A problem that confronts us throughout the recent Holland-Canadian churches is, Where shall we get our ministers? This question comes up time and again, and an entire Classis has gone so far as to appoint a committee to take this matter into study. That proves that we are forging in the right direction, for a while ago it was simply said, An immigrant cannot lead immigrants, therefore all our ministers must, for the time being at any rate, come from the United States. The rapid increase, not only in numbers of immigrants but also in newly organized congregations, however, makes it imperative that this entire question be considered somewhat more fundamentally and thoroughly.

To the present writer, who immigrated from the Netherlands to America thirty-seven years ago, this question does not present much of a problem. I can only write "as one preacher sees it", but I am perhaps in a peculiarly fortunate situation to consider this matter objectively. For if I am not altogether mistaken I have been for many years, and until the recent arrival of Dr. Oussoren, the only minister in the Christian Reformed Church who had received his training in the Old Country. And I believe that I may say that I have had no greater difficulties in adjusting myself to life in our Christian Reformed Church than the average "layman" has had who came from the Netherlands.

To be sure, it is always hard to get used to a new land, its ways of living not only, but especially its way of thinking. But can any one present one reason why highly educated men should experience greater difficulties in adjusting themselves than they who have had little schooling?

It seems to me that it is entirely unfair to the ministers in the Netherlands to exclude them categorically from receiving calls from immigrant churches in Canada while we admit and even welcome people from all other walks of life in Holland. The unfortunate situation is that hosts of people in that overpopulated and somewhat impoverished country are desirous to emigrate into this large land of opportunity which is only beginning to open its resources. Is it fair to exclude the spiritual leaders of these people who have studied many languages, and who are most certainly not less educated than our own ministers?

America cannot drain its own pulpits much longer in the rapid fashion in which ministers from the States have been answering the call from Canada without seriously hurting the cause of the American churches. Moreover, the number of men available to serve in Canada will before long be exhausted. For not every good minister can serve acceptably in Canada in the present situation. Our good people who arrive almost every week from the Netherlands are, first of all, accustomed to pure Dutch. Yankee-Dutch, or Dutch with a strong American brogue is intolerable. The Christian Reformed minister who preached to a Grand Rapids congregation on a Sunday afternoon, and made the erroneous remark that the shepherd portrayed in John 10 knows his sheep by the marks on their legs, and then aggravated the situation by asking his Dutch audience very affectionately, "Hebben jullie ook merken op je poten?" and that other young seminarian who, while in the pulpit translated Paul's words (which he remembered from his English Bible) as follows, "Ik heb geplant, Apollos heeft gewaterd"—such ministers are definitely "out" as far as Canada is concerned. They would raise a howl rather than a snicker among our Dutch-Canadian youth.

But do not our youthful immigrant churches need ministers who can preach in English as well as in Holland? Of course they do. But let us get this straight: Pure Dutch is, in the beginning, fully as important as pure English. And the truth of the matter is that not only has the Dutch nation always had a reputation for ability to learn foreign languages second only to the Russians, but the Dutch ministers should be able to learn English, to "pick it up" as was said in my youth rather rapidly because they already have put in many years of study of French, Latin and Greek.

The only condition is that ministers should be called who are young in years as well as in spirit; say around thirty years of age. If such men should be relieved of some of the pastoral work during their first year in Canada in order to take special lessons in conversational English in the University of Alberta (at Edmonton) or a similar institution, there is no conceivable reason why they should not be more capable of leadng their own people in the foreseeable future than are we Americans who have, most of us, a rather imperfect understand ng of the Netherland mind that must gradually be changed into a Canadian mindset.

It goes without saying that not all men are adaptable because they are around thirty years of age. But could not the professors at Amsterdam and at Kampen be trusted to submit a list of eligible young ministers or candidates to the ministry, rather than the many, many mmigrants who seem to have, almost without exception, some personal friend or relative in mind who to them seems exceptionally fitted?

Finally: Classes and Synods ought not to deal with this problem. In the first place because the Reformed Churches in the Netherlands are fully accredited sister churches. Their ministers have a right to preach in our churches. And secondly, we believe in the autonomy of the local church. No one has the right to dictate to a consistory in this matter. It is the privilege of the counselor to approve or disapprove the nomination of a given minister. In case of a disagreement between him and the consistory it is up to the Classis to decide. But no discrediting an entire class of men from on high whose credentials are of the best. In church matters we should not condemn a man sight unseen.

And what of a supply of young ministers from among the immigrants? We might consider that next time: one thing at a time, please.

CORRECTIES

Willen onze lezers van de September „Canadian Calvinist", No. 11, de volgende passages aldus lezen?:

Op pag. 1, midden in kolom 3: „**full-orbed** Christian life",

Op pag. 6, kolom 1, paragraaf 2: „niet **alleen** tot meer regelmatige verschijning". Ook in kolom 3, paragraaf 1: „voorts ook het nieuwe **boek van Dr. J. Kromminga „The Christian Reformed Church"**, met het onderschrift „A Study in Orthodoxy". Voeg voorts in op pag. 6, kolom 3, 2de paragraaf over „Die Amerikaanse Dominees", na „29 gemeenten" het getal 17, zodat het leest: „dat er van de 29 gemeenten 17 predikanten aanwezig waren",

Men verwacht dat de graanoogst van Canada dit jaar groter zal blijken te zijn dan ooit tevoren. Ruw geschat bedraagt de oogst 581.700.000 bushels; dit is gemiddeld 100 millioen bushels meer dan de gemiddelde oogsten van de laatste tien jaar.

Paul de Koekkoek:

Van het Kerkelijk erf

Meezingen in het koor

We lazen in het September nummer van „Contact" in het verhaal „Ons eerste jaar in Canada" dit: „Als Bert na afloop van de dienst weer buiten staat komt er iemand op hem af, die hem vraagt de volgende week mee te zingen in het koor. Bert stemt gretig toe; dat lijkt hem wel". Dit is inderdaad uit het leven gegrepen. Men komt een paar maal ter kerk en wordt dan subiet uitgenodigd lid van het koor of onderwijzer in de Zondagsschool te worden. Wat broederlijk, niet waar? Veel toeschietelijker zijn de Canadezen dan onze Hollandse kerkmensen, vooral de orthodoxen. Natuurlijk neemt men de uitnodiging aan. Het zou onhoffelijk zijn dat niet te doen. En, als men talenten heeft, zou men ze niet gebruiken in de dienst des Heren?

Wat nu daarvan te zeggen? We menen dat dit te doen heeft met de omtuining van het „Kerkelijk Erf". Daarom vragen we eerst dit: Is men in sommige Canadese kerken zo verlegen om onze Hollandse zangers en onderwijzers, dat men ze zo goed als onmiddellijk, kerklid of niet en taal machtig of niet, aan het werk zet in de officiele vergaderingen der gemeente? Nu, dat schijnt soms werkelijk zo te zijn, maar toch niet altijd. Het kan ook zijn dat men de vreemdeling zich thuis wil doen gevoelen, of hem voor de kerk, die hem nieuw is, gunstig wil stemmen. Doch wat de bedoelingen ook zijn, ze laten zich niet zo gemakkelijk navorsen. Dit is dan ook het voornaamste niet. De vriendelijkheid en voorkomendheid is in alle gevallen te waarderen.

Het is voor ons van meer belang na te gaan wat het aannemen van zulke benoemingen inhoudt. Het komt ons voor, dat men daardoor zich feitelijk deel maakt van de gemeente die men alzo dient. Tenzij men voor een enkele maal als „gast" de bredere broederschap dient, moet het toch wel duidelijk zijn dat de leiding in zang en onderwijs in een kerk iemand deel maakt van die kerk, al heeft men z'n kerkelijke attestatie niet overgelegd. Wil men dat, ook als het een minder zuivere kerk betreft?

Is men voorts in dezen eerst al toegeeflijk geweest, dan zal men, wanneer men later verkeerde elementen opmerkt, zich daardoor niet licht laten bewegen te protesteren en zich te onttrekken. Men becritiseert een vriendelijke en aanvaarde gastheer niet licht. Het is moeilijker een eenmaal gelegd verband te verbreken dan zich van die band vrij te houden. Vooral niet indien het aangaan van het verband het gevolg was van het kerkelijk niet nauw te nemen.

Dit des te meer indien het aanvankelijk meegaan een mate van populariteit heeft verzekerd en iemands maatschappelijke positie versterkt heeft. Ongezocht heeft dit soms meer invloed op iemands gedrag dan men zich soms bewust is.

Zo zet men zich dan allengskens vast in een kerkverband waarin men zich in geval van tijdig en rijp beraad niet zou begeven; vooral niet met het oog op het opkomend geslacht. Men kon het toch telkens zien, dat waar men de kinderen plant, ze daar ook opgroeien, en niet licht naar elders overgeplant willen worden?

Om deze en soortgelijke redenen nemen we de vrijheid onze mensen toe te roepen: Bezint eer gij begint! Ga geen officiele of feitelijke verbintenissen aan, tenzij met hen met wie u weet eensgeestes te zijn en aan wie ge uw zaad toe kunt vertrouwen. Niet ongewone vriendelijkheid van een mens, maar de wil des Heeren, die de waarheid is, moet de doorslag geven inzake uw kerkelijk tehuis.

Dat ambt der gelovigen

We schreven in het laatste nummer van de „Canadian Calvinist": „De kracht der gemeente is toch nog haar levend en actief lidmaatschap". Dit met het oog op het werk dat gedaan kan worden door kerkeraden en leden van kerken en groepen die voorlopig geen eigen leraar hebben. 't Zit toch niet alles vast aan de dominee! Wat kan men zelf al veel doen, hoewel niet alles!

Het is in dezen onder ons zoals te verwachten is. Sommige pas-aangekomen broeders zijn actief. Zoeken gemeenschap. Leggen contacten met predikant en field-man. Vinden geloofsgenoten. Gaan aan 't „preeklezen". Brengen de jeugd tesamen. Zien uit naar plaatsen voor meer gewenste immigranten. Staan de predikant bereidwillig bij als hij komt. Spoedig doet hun tweede- of derde hands wagentje ook al mee, en dat niet alleen voor henzelf, maar ook voor anderen. Ze hebben het begrepen: Ze zijn tot actie geroepen in dit nieuwe land, betreffende God's Koninkrijk niet minder dan belangende hun eigen dagelijks brood.

Wat is het leven van zulke immigranten bijna onmiddellijk ruim, rijk, en interessant. Laatst zei een broeder: „Wat hebben de Amerikaans-Canadese dominees het toch mooi. Men komt overal. Men ontmoet allerlei volk. Men doet van alles. Men voelt aan allerlei toestand. Men benadert, ook andersgezinden, zo gemakkelijk. Ze hebben zoveel aan de hand, en altijd weer wat nieuws! Dit zo heel anders dan de Hollandse dominees die zo beperkt zitten en werken! Nu, daar is wel iets van aan. Dat is de lichtzijde van het gewoonlijk te gejaagd leven van de predikanten der nieuwe Canadese bedeling. Het is druk maar mooi en belangrijk werk.

Maar dat is het ook voor broeders in het ambt der Gelovigen. Wat gelegenheid tot werk, en variatie daarin. Wat aanvatten wat nodig is en berekenen hoe het kan. Wat roepen tot arbeid waarvan men vroeger niet droomde. Men komt in de kerkeraad, vroeger ongehoord en ongedacht! Geen wonder dat sommige wakkere broeders zeggen: „Al is het hier niet altijd gemakkelijk, het is hier ruim, vrij, bezig en interessant!" En wij zeggen: „Wat bruikbare mensen in de nieuw groeiende gemeenschap!"

Jammer dat anderen ook druk zijn, maar vooral om de dollar. Actief, maar voor zichzelf. Die wel gediend willen worden, maar zelf niet tot arbeid schijnen geroepen te zijn. Die wel op de ambten zien om henzelf voort te helpen, maar niet disponibel zijn voor enig werk in de broederkring. Die niet gekomen zijn om te dienen, maar om gediend te worden. Die de schatten en gaven van Christus (van Wien ook Canada is) nog maar niet voor anderen gewillig-lijk en met vreugde aanwenden. We wensen dezulken een radikale verandering toe. Voor hun eigen goed en dat onzer veel zijdige en groeiende Christelijke gemenschap. Het ambt der gelovigen! Wat kostelijke gelegenheden het te beoefenen in een land als Canada!

NIEUW-VADERLANDSE GESCHIEDENIS

Een Engelse vloot voor de muren van Quebec

„Ik antwoord U door de lopen van mijn kanonnen"

JOHN VRIESINGA

De vorige keer hebben we verteld van het oorlogsrumoer op en rondom de Hudson Bay. De Fransen en Engelsen in Canada vlogen elkaar in de haren aan de Canadese achterdeur om de handel in bont met de Indianen. En de Fransen, dank zij de vechtjas Iberville, slaagden er in de Hudson Bay Company schaakmat te zetten door alle Engelse handelsposten aan de kust van de Hudson Bay te veroveren. De Canadese achterdeur was gegrendeld en wel zo stevig, dat de overwinnaars er zelf ook geen gebruik meer van konden maken. De Engelsen bleven met het geduld van een buldog ervoor liggen wachten op betere tijden.

Het kanongebulder over de Hudson Bay was immers nog slechts een schermutseling, een voorbode van grotere strijd. Offici-eel leefden de beide landen nog met elkaar in vrede. Maar in 1689 kwam er een einde aan die vrede door het uitbreken van oorlog in Europa (Spaanse successie-oorlog). Toen laaide ook de strijd in Canada met vernieuwde hevigheid en in grotere omvang op.

De Franse Gouverneur Graaf Frontenac

Nog een andere Fransman heeft door moed en dapperheid zijn naam onuitwisbaar in de geschiedenis van Canada geschreven. Deze Fransman heette Graaf Frontenac. Graaf Frontenac was tot 1682 Goeverneur van Nieuw Frankrijk geweest, maar toen teruggeroepen door de Franse koning omdat hij nogal eens overhoop lag met de kerkelijke (Rooms Katholieke) autoriteiten in Nieuw Frankrijk. Bij de meeste Franse immigranten stond hij echter in hoog aanzien, omdat hij behoorlijk van aanpakken wist, niet in het minst waar het de voortdurende moeilijkheden met de Indianen betrof. En toen er in Europa oorlog uitbrak met Engeland, voorzag de Franse koning, Louis de veertiende, in onze eigen vaderlandse geschiedenis bekend als de Zonnekoning, ook moeilijkheden in zijn overzeese provincie en hij dacht dat hij niet beter kon doen dan Graaf Frontenac er maar weer heen te zenden. Ook al omdat er sinds diens vertrek bovendien weer ernstige moeilijkheden waren gerezen tussen de Frans Canadezen en de Indianen.

Om de moeilijkheden die de Franse koning voorzag scherper in het licht te stellen, moeten we nu eerst even vertellen waar die Engelsen op het vasteland van Noord Amerika zich dan wel ophielden, daar ze toch vanuit het gebied van de Hudson Bay verdreven waren.

Terwijl Frankrijk zijn nieuwe provincie stichtte langs de oevers van de St. Lawrence River hadden de Engelsen ook lang niet stilgezeten. Zij hadden Nieuw Amsterdam op de Hollanders veroverd en handelsposten gevestigd langs de Hudson River, die stroomt in het kustgebied van wat wij nu de Verenigde Staten van Amerika noemen. Weliswaar ging Engeland niet veel verder dan het stichten van handelsposten, omdat het hen aanvankelijk nog niet zozeer om het bezit van de gebieden zelf ging als wel om de voordelige handel met de bewoners ervan. Maar langzamerhand vestigden zich rondom de handelsposten toch kolonies van Engelse immigranten. In de meeste gevallen kwamen deze immigranten naar Amerika om God te dienen naar de overtuiging van hun geweten. De meest bekende groep van hen waren de zogenaamde Pilgrim Fathers, terwijl ook de Quakehs bekend geworden zijn. Een zekere William Penn was de geestelijke leider van de Quakers en het gebied waar zij zich vestigden is naar hem Pennsylvania genoemd. Dit Pennsylvania vormt nu nog evenals de oorspronkelijke kolonies van de andere groepen immigranten, een onderdeel van de Verenigde Staten. De Engelse kolonies stonden aanvankelijk geheel op zichzelf en vormden als het ware afzonderlijke staten. Er waren vlak langs de kust 13 van deze Engelse staatjes.

En het waren deze staatjes, waarvan de Franse koning onheil duchtte en Graaf Frontenac besloot dan ook direct na zijn aankomst daar tegen te velde te trekken, omdat ook reeds vanuit deze staatjes aanvallen waren gedaan op Franse gebieden. Graaf Frontenac rustte een leger uit, dat, nog versterkt door groepen Frans-gezinde Indianen, rovend en brandschattend door de meest Noordelijke Engelse gebieden trok. Dorp na dorp ging in vlammen op en hele gezinnen werden tot de laatste man vermoord.

Nu kwam Engeland in actie. Onder bevel van Sir William Phips of Boston voer een grote Engelse vloot, die geheel uitgerust was door Engelse kolonies in Amerika, de St. Lawrence op om Quebec te veroveren en daarmee de volledige zeggenschap over het gehele Franse gebied in Canada te krijgen. Dat Franse gebied was inmiddels al uitgegroeid tot diep in Zuid Ontario. Graaf Frontenac had zelfs al een stevig fort gebouwd aan de oevers van het Ontario meer, terwijl er nog zuidelijker, tot aan de oevers van het Huron meer ook al Franse handelsposten gevonden werden.

Een heftig antwoord

De Engelse vlootvoerder zat nogal hoog in de boom. Hij kwam in het midden van October van het jaar 1689 voor de muren van Quebec aan en ofschoon het nog maar enkele weken meer zou kunnen duren of de St. Lawrence zou onder invloed van de felle winterkou onwrikbare boeien om de Engelse schepen slaan, Sir William Phips dacht hji het voor die tijd nog wel klaar kon spelen. Hij zag zish al zegevierend de stad binnentrekken. Zo sterk leefde hij in de overtuiging van zijn overwinning, dat hij dacht eigenlijk in het geheel niet te behoeven te vechten, zoals hij in de lente van dat jaar ook het zuidelijk gebied van Frans Quebec al veroverd had, alleen maar door de overgave ervan te eisen. Hij stuurde dan ook een boodschapper naar Graaf Frontenac die de onmiddellijke en onvoorwaardelijke overgave van de Fransen eiste.

Eigenlijk was de militaire bezetting van Quebec ook niet berekend op een felle en hardnekkige strijd, maar graaf Frontenac wist er wel raad op. De boodschapper werd geblinddoekt door de straten van de stad geleid. Men liet hem over een verwarrend groot aantal barricades klimmen. In feite waren het steeds dezelfde barricades, maar dat kon de geblinddoekte Engelsman niet zien. En hij kon ook niet zien, dat het drukke rumoer van soldaten en het onophoudelijk gekletter van wapens alleen veroor-

Vinkeveners gaan emigreren

Dominee geeft Engelse les in het catechisatie-lokaal

BINNENKORT DE EERSTE GROEP NAAR CANADA

(Overgenomen uit het Dagblad „Trouw")

Als de Gereformeerde dominee van Vinkeveen zijn zin kreeg, zou hij morgen met zijn hele parochie op een Oceaanschip stappen en langs de kortste route naar Canada varen; bij Hoek van Holland zou hij tegen zijn gemeente zeggen: „Kijk nog maar eens goed achterom, want je ziet Holland misschien nooit terug", en dan zou die varende gemeente op volle kracht vooruit koersen, naar het nieuwe land, waar werk is en brood. En toekomst voor de kinderen.

Ds. G. J. Sybesma heeft echter voldoende zakelijk inzicht om te weten, dat van zulk een grootscheeps plan niets terecht kan komen in een land, dat dichtgeplakt is met reglementen en verordeningen. Bovendien, wie predikant is in het weke turfland van Vinkeveen, wordt er dagelijks bij bepaald, dat niets kan worden gebouwd wanneer het fundament ontbreekt; eerst moeten er heipalen in de drassige bodem worden gedreven, dan pas kunnen de Vinkeveense bouwers verder kijken.

Met het heiwerk van zijn emigratieplan is ds. Sybesma al enige maanden bezig. Dagelijks wordt er aan gewerkt, maar vooral op Dinsdag. Want dan komen er 's avonds in de leerkamer van de Gereformeerde kerk zo'n zestig, zeventig leden van de Christelike Emigratievereniging bij elkaar voor de Engelse les van de dominee. Met die lessen is hij begonnen op 9 Februari van dit jaar. „We keken er eerst wel wat gek tegen aan, al die vreemde woorden; maar het begint nu al aardig te wennen," zeggen de dames Berkelaar en Van der Linden. Beiden hebben zes kinderen, maar een paar avonden in de week gaat de stopmand aan de kant. Voor de Engelse les moet alles wijken en samen met vader en de kindertjes wordt er gestudeerd om die moeilijke woordjes er in te krijgen.

Die lessen in het catechisatielokaal vormen een hoogtepunt in de week. Samen met de ouders zitten de kinderen om de tafel en wie de elfjarige Rijkje Stam het lesje over „The diningroom" hoort opzeggen, merkt wel, dat ds. Sybesma hier gedegen onderwijs geeft.

Rijkje is een van de twaalf kinderen van schipper Stam, die met zijn vrouw ook elke Dinsdagavond naar de les fietst. „M'n scheepje levert niet genoeg meer op. De grote maatschappijen vissen ons al het werk uit de vingers," zegt Stam, die, gelijk vele Vinkeveners, vroeger een flinke boterham verdiende met het transporteren van zand en grind over de wijde plassen. Met de veenderij gaat het al even slecht. Wie stookt er nu nog turf? En de andere categorie, de tuinders, zitten even zwaar in de zorgen.

„Als het zo doorgaat komen onze mannen in de fabriek terecht," zeggen de vrouwen. Wat dat betekent voor kerels, die hun leven lang geploeterd hebben in het vrije open land van de ronde venen, laat zich moeilijk beschrijven.

—o—

Ds. Sybesma maakt bij zijn onderwijs gebruik van gramofoonplaten. Als de plaat met de les van de week afgedraaid is, maakt hij van zijn leerlingen een spreekkoor: gezamenlijk wordt de les herhaald. De dominee treedt op als dirigent. Nauwkeurig luistert hij en als er ergens in het koor een verkeerde noot klinkt, tikt hij onmiddellijk af. Dat moet nog eens over.

Zo tussen de bedrijven door gaat ds. Sybesma voor het harmonium zitten en dan wordt er gezongen: ook in het Engels. Bekende liederen klinken er: „Safe in the arms of Jezus", „Beautiful isle of somewhere" en dat ontroerende avondlied van Monk: „Abide with me", Blijf bij mij, Heer. „Het wachten is nog op een partij kerkboeken want we zijn van plan om nog veel meer liederen te leren," zegt ds. Sybsma. „Dan voelen onze mensen zich straks veel gauwer thuis in de kerk. En ze worden veel gemakkelijker burger van het nieuwe land".

De Vinkeveense emigratievereniging heeft Hervormde en Gereformeerde leden, maar straks in Canada zullen ze allen bij een kerk horen: de Christian Reformed Church". „Alleen wanneer ze Zondags samen in dezelfde kerk zitten, kunnen onze mensen ook in de week werkelijk iets voor elkaar betekenen; samen werken en samen bidden, het hoort bij elkaar," aldus ds. Sybesma.

Over enkele weken hoopt de eerste groep, waartoe tien gezinnen behoren, te vertrekken. De Vinkeveners, 76 in totaal, gaan naar Mattice in Ontario, waar ze gaan werken in de houthakkerij. Zij zullen hard moeten aanpakken, maar dat willen ze graag. Ds. Sybesma zegt het zeer beslist: „Deze groep slaagt. Dat staat als een paal boven water".

---

zaakt werd door een handjevol soldaten, die met opzet telkens zijn pad kruisten. Luid geroepen militaire bevelen waren niet van de lucht en onophoudelijk werden er geweerkolven met veel geraas op de ruwe stenen gestoten. Dit alles moest de boodschapper de indruk geven, dat Quebec tot de tanden bewapend was.

In een grote zaal van het kasteel, waarin Graaf Frontenac verblijf hield, werd de blinddoek pas van zijn ogen genomen en daar zag de verblufte Engelsman de graaf zelf in vol ornaat en omringd door een groot aantal rijk uitgedoste militaire bevelhebbers, die alle vol vertrouwen in de uitslag van de strijd schenen te zijn.

Min of meer van zijn stuk gebracht las hij de boodschap van zijn bevelhebber voor: „Ik, William Phips, eis de onmiddellijke overgave van uw stad en forten en haar bezettingen. Als u aan mijn eis voldoet kunt u genade van mij verwachten. Als u weigert, ... ik sta gereed om al het door u begane onrecht bloedig te wreken en u onder de Engelse kroon te brengen ...."

Graaf Frontenac kreeg een uur bedenktijd. Hij behoefde slechts op een hoorn te laten blazen ten teken, dat hij Nieuw Frankrijk overgaf.

Toen de boodschapper de voorlezing beeindigd had haalde hij zijn horloge te voorschijn. Maar graaf Frontenac had geen uur bedenktijd nodig. Hij weigerde botweg de eis in te willigen en toen de boodschapper vroeg om een geschreven antwoord aan zijn bevelhebber zei de graaf heftig: „Nee, ... ik zal uw generaal antwoorden door de lopen van mijn kanonnen. Hij zal leren, dat een man als ik geen eisen als deze accepteert. Laat hij zijn best doen om de stad te veroveren. Ik doe mijn best haar te houden."

In het gevecht dat nu volgde ondervond de Engelse anmiraal, dat de Franse graaf een geduchte tegenstander was. Alle aanvallen op de stad werden bloedig afgeslagen en vanaf de steile rotsoever regende een hagel van kanonskogels op de Engelse schepen neer. Dat was het donderend antwoord van graaf Frontenac. Na een week moest Sir William Phips de pogingen om Quebec te veroveren opgeven. Zijn trotse vloot, uitgevaren onder hoge verwachtingen, wendde beschaamd de steven om de wachtenden thuis het bericht van haar nederlaag te gaan melden. Maar in de straten van Quebec druiste de vreugde, omdat de stad en de provincie behouden was voor Frankrijk. En graaf Frontenac, de oude, dappere goeverneur, was eens te meer de held van de dag.

In de Canadese IMMIGRATIE-KEUKEN

Na 85 jaar van hard werken

Immigratie is in Canada een zaak die zo oud is als het land zelf. Uit de verhalen over de geschiedenis van het land kunnen we leren, dat strikt genomen de gehele bevolking van Canada uit immigranten bestaat. De Fransen en Engelsen bevolkten ons nieuwe vaderland in de 16e en 17e eeuw. Zij waren de eerste immigranten en betaalden hun streven naar een betere toekomst dikwijls met bloedige offers in de strijd tegen de Indianen.

Vergeleken bij de moeilijkheden, die zij overwinnen moesten is immigratie vandaag geen veeleisende zaak meer. Wie nu immigreert wordt met zorgen omringd vanaf het begin van de overtocht tot dikwijls lang na de aankomst op de plaats van bestemming, door een reusachtige organisatie, die speciaal daarvoor in het leven geroepen is. In dit artikel vertellen wij iets over het ontstaan en de werkwijze van deze organisatie.

Omvangrijke Organisatie

Van ge-organiseerde immigratie, zoals wij die nu kennen is echter nog slechts sprake sinds 1867, het jaar van de Confederation van Canada. De Confederation was een belangrijke gebeurtenis in de geschiedenis van Canada. Tot voor 1867 stonden de provincies, die nu tesamen Canada vormen, geheel op zichzelf en los van elkaar. Bij de Confederation besloten ze zich bij elkaar aan te sluiten en verklaarden ze dat ze tesamen **een** land, **een** geheel vormden. Dat was dus eigenlijk de geboorte van Canada als staat en men kan de Confederation dus heel goed vergelijken met de Unie van Utrecht uit onze eigen vaderlandse geschiedenis, waarbij onze zeven provincien zich toen bij elkaar aansloten en een politieke eenheid gingen vormen tegenover Spanje.

Vanaf de **Confederation** heeft de **federale** regering van Canada, onder de indruk van het feit, dat haar land een veel te kleine bevolking had, immigratie als middel gezocht om die bevolking uit te breiden. Canada had toen, naar verhouding van haar oppervlakte gezien, nog een bespottelijk klein aantal inwoners. En zelfs nu nog, na 85 jaar immigratie is die bevolking veel te klein. Ofschoon vele malen groter dan Nederland, dat 11 millioen inwoners huisvest, voedt en kleedt, heeft Canada slechts 14 millioen inwoners. En van deze 14 millioen woont dan nog 99% op een betrekkelijk smalle strook langs de Amerikaanse grens, die ongeveer ⅓ van de gehele oppervlakte van het land uitmaakt. Behalve dat er dus op die smalle strook nog veel meer mensen een goed bestaan moeten kunnen vinden is er op de overblijvende ⅔ nog plaats voor millioenen nieuwe inwoners. Weliswaar ligt een deel van dat practisch onbewoonde gebied binnen de poolcirkel, maar dat neemt toch niet weg dat er in het Noorden nog fantastisch grote, vruchtbare en rijke gebieden op een nijvere bevolking liggen te wachten. Behalve dat die gebieden welvaart kunnen brengen door middel van landbouw is de grond op vele plaatsen ook rijk aan delfstoffen, als goud, ijzer, koper, kool, olie enz. En dan zijn nog niet genoemd de uitgestrekte bossen met hun rijkdommen aan hout.

Grote delen van het Noorden van Canada zijn zelfs nog niet volledig in kaart gebracht. Al deze bronnen van welvaart onaangeroerd te laten kan geen land ter wereld zich veroorloven. Vandaar dat de federale regering er in 1867 aanstonds mee begon de bevolking uit te breiden door middel van immigratie. Groei van de bevolking langs natuurlijke weg zou veel te lang duren. Van 1867 tot 1892 behartigde het departement van landbouw de immigratie-zaken; daarna en tot 1917 rustte de taak om meer inwoners het land binnen te brengen op het departement van Binnenlandse Zaken. Na de eerste wereldoorlog werd de belangstelling voor Canada echter zo groot, dat er een apart departement in het leven geroepen moest worden. Dat was het departement van Immigratie en Kolonisatie, dat echter in 1936, toen de stroom van immigranten geluwd was, weer opgeheven werd. Na de tweede wereldoorlog nam de stroom van immigranten ongekende afmetingen aan, zodat er op 18 Januari van het jaar 1950 opnieuw een afzonderlijk departement werd opgericht. Wij kennen dit departement nu als het Departement of Citizenship and Immigration, in het Hollands het departement van burgerschap en immigratie. Het departement heeft in Hon. Minister Walter Harris, die zijn sporen op het gebied van immigratie reeds verdiend had, een krachtige leider.

Handen vol werk

Behalve immigratie-zaken regelt dit departement ook het volledige reizigersverkeer over de Canadese grenzen. In 1950 reisden zo'n 40 millioen mensen, immigranten en toeristen inbegrepen, in en uit Canada en al deze mensen kwamen in aanraking met de ambtenaren van het departement van immigratie. Het departement heeft dus ook wel een krachtige leider nodig, want behalve dat het dit reizigersverkeer controleert en regelt, bevordert het natuurlijk de immigratie. Dat wil zeggen, het moedigt mensen in andere landen aan naar Canada te komen en het heeft daarvoor een uitgebreide dienst met een omvangrijke staf ambtenaren in het leven geroepen. Alleen in Engeland heeft het al vijf kantoren. Verder zijn er dan immigratiekantoren in Parijs, Brussel, Den Haag, Stokholm, Oslo, Kopenhagen, Bern, Rome, Athene, Salsburg, Karlsruhe, Hannover (de laatste drie zijn plaatsen in Duitsland en Oostenrijk), en Hongkong. Deze imigratiekantoren geven zo veel mogelijk inlichtingen over Canada, stellen een nauwkeurig onderzoek in naar alle mensen, die naar Canada willen emigreren, onderwerpen hen aan een medische

KLEINE WETENSWAARDIGHEDEN

Goed zaad is een belangrijke factor in onkruidbestrijding want het is beter in staat het onkruid te overwinnen.

keuring en verstrekken visa, ofwel de toestemming om Canada binnen te gaan. Hoe omvangrijk dit werk alleen al is beseft men als men weet, dat er sinds de tweede wereldoorlog 516.148 immigranten Canada zijn binnengekomen. Een groot deel hiervan, n.l. 188.405 kwam uit Engeland. Uit andere Noord Europese landen, waaronder ook Nederland kwamen 90.207, terwijl er voorts 187.221 immigranten uit Zuid en Oost Europa en uit nog andere landen der wereld kwamen. Nog interessant is het te weten, dat er bij deze 516.148 immigranten zich 37.000 landbouwers bevonden, waarvan Nederland er maar liefst 35.000 leverde. Voorts zijn er van het totaal aantal immigranten sinds de tweede wereldoorlog 135.439 een eigen bedrijf begonnen.

En ook het regelen van de immigratie van deze duizenden naar Canada is nog maar een onderdeel van het werk van het departement van Immigratie. Want al deze mensen moeten werk en woning hebben, zodra zij hier aangekomen zijn. En ofschoon b.v. de Ch. Ref. Immigration Committee hierin meehelpt, en er ook nog andere diensten zijn, die zich hiermee bezig houden als b.v. de beide grootste spoorwegmaatschappijen in Canada, verreweg het grootste deel van dit werk komt neer op de schouders van de immigratie-ambtenaren. Men vindt deze immigratie-ambtenaren door het gehele land. Zij werken onder toezicht van een superintendent, die een bpaald district beheert. Er zijn vijf van die districten in Canada, het Atlantische, het Oostelijke, het Centrale, het Westelijke en het Pacific district. Elk district heeft zo'n superintendent met een staf ambtenaren. Sommigen van deze ambtenaren zijn doorlopend op zoek naar sponsors en behulpzaam bij de aankomst van nieuwe immigranten (zoals onze field-men) terwijl andere de administratieve kant van de zaak behandelen (het regelen van aanvragen enz.). Daarnaast zijn deze ambtenaren (weer zoals onze fieldmen) immigranten behulpzaam bij de vestiging van eigen bedrijf enz. het vinden van ander werk enz.

Om immigratie naar Canada nog sterker te bevorderen is de regering er in Februari j.l. toe overgegaan subsidie te verstrekken aan personen in vreemde landen, die graag naar Canada willen emigreren, doch de reis niet kunnen betalen. Zulke mensen, vooropgesteld dat ze goede immigranten blijken, kunnen een gedeelte van de reiskosten en soms zelfs de volledige reiskosten door de Canadese regering vergoed krijgen. En men verwacht, dat het aantal immigranten door deze maatregel in de loop van het volgend jaar belangrijk zal toenemen.

Hoeden af

Zoals uit de bovengenoemde cijfers reeds bleek komen verreweg de meeste immigranten uit Engeland en andere Europese landen. Logisch gevolg hiervan is dat Halifax en Quebec de belangrijkste immigratie-havens zijn. Toen wij, Hollandse immigranten, in een van die havens onze entree in Canada maakten in overstelpende drukte van verloren koffers en kinderen en onverstaanbare mensen, hebben we ons wellicht niet gerealiseerd, dat er in deze beide havens per jaar gemiddeld 50 duizend immigranten dezelfde drukte en verwarring doormaken. En dit wetende kan het ons respect afdwingen voor de organisatie die hier achter staat, zodat al die duizenden grote en kleine moeilijkheden van al die immigranten in zo'n tempo worden opgelost. Dat al die duizenden immigranten op tijd in de trein komen en in de wagon waar ze behoren, dat ze allemaal komen waar ze wezen moeten.

Het kan ons ook het besef geven, dat hoeveel protestantse Hollanders door het werk van onze field-men en onze immigratieverenigingen ook naar Canada geholpen werden, dit getal nog maar een fractie is van wat wij zouden kunnen bereiken. Want, zo schreef ons Mr. E. B. Reid, hoofd van de voorlichtingsdienst van het departement van immigratie, „Canada is blij met deze Nederlandse immigranten, omdat zij blijk geven van gezonde werklust en een hoge graad van vakbekwaamheid, beide op de boerderij en in werkplaats of fabriek. De Hollanders, die in de loop der volgende jaren nog komen zullen kunnen van een hartelijk welkom overtuigd zijn".

„Wij Canadezen wensen niet onze gehele bevolking om te smelten tot een verzameling gelijksoortige wezens. In de loop der jaren is het leven in Canada verrijkt met de culturele bijdragen van zeer gevarieerde groepen van mensen en nieuw immigranten worden aangemoedigd de tradities en culturele bijzonderheden, die zij van vader op zoon hebben meegekregen levendig te houden. Wij hopen, dat zij, zo doende, tevens zich zo snel mogelijk bij de Canadese gewoonten aan zullen passen, actief deel zullen nemen in het gemeenschapsleven en vooruitzien naar de dag, waarop zij met trots kunnen zeggen: „Wij zijn Canadezen".

Het is de gedachtengang, die uit deze woorden spreekt, waarop ons immigratiewerk moet steunen: Meer Hollanders helpen aan betere toekomstmogelijkheden, en: het Calvinistisch christendom beleven en uitdragen onder het Canadese volk.

★

JOSEPH PODOSKI

AAN BOORD VAN DE „VOLENDAM"

★

Voor wie in Quebec aankwam is deze vertegenwoordiger van de Canadese immigratie-dienst misschien geen onbekende. Het is Joseph Podoski, die hier aan boord van de „Volendam" twee Hollandse immigrantjes een speciaal welkom bereidt. Joseph Podoski, afkomstig uit Polen, heeft zich voor verscheidene immigranten onvergetelijk gemaakt. Hij is een vlotte, joviale kerel en dus geknipt voor z'n vak.

Ofschoon, zijn vak is het eigenlijk niet, want Joseph Podoski is eigenlijk musicoloog. Hij heeft zelfs 'n doctorstitel in de muziekwetenschap en kan buitengewoon goed zingen. Maar hij heeft zijn eigenlijke vak er aan gegeven om immigranten van dienst te zijn,

Meer belangstelling voor blikgroente

Voorlopige cijfers tonen aan dat er in 1951, door de desbetreffende fabrieken, meer groente ingeblikt zal worden dan in het vorige jaar. Uitgedrukt in acres zijn er contracten afgesloten voor asperges: 1340 acres, voor bonen: 7250 acres, voor corn: 47.760 acres, voor doperwten: 45.540 acres, voor tomaten: 42.160 acres.

Deze uitbreiding is zeer waarschijnlijk het gevolg van de hogere prijzen, die de farmers dit jaar, vooral in Ontario, voor hun producten geboden krijgen. En dit is op zijn beurt weer een gevolg van het feit, dat het publiek sinds de vorige herfst grotere belangstelling toonde voor blikgroenten, terwijl ook de verhoogde uitvoer van blikgroente naar de Verenigde Staten een rol speelt.

MALLE GEVALLEN

„Hier is uw rekening", zei de dokter, „en ik had graag, dat u me direct honderd dollars gaf, dan kunt u de rest afbetalen met vijf-en-twintig dollar per week".

„'t Lijkt wel of je een auto koopt", bromde de herstelde patient.

„Dat doe ik ook", antwoordde de dokter.

ONZE ORGANISATIE

JOHN VELLINGA

„CALVINIST—CONTACT"

Een stap in de goede richting, en een begin voor verdere landelijke organisatie. Het is dan eindelijk een werkelijkheid geworden, dat we nu een eigen blad mogen uitgeven dat onze Nederlandse immigranten hoopt te dienen van kust tot kust. Vele moeilijkheden stonden in de weg, doch de grote stap is genomen. Natuurlijk zijn er nog bergen van andere moeilijkheden die overwonnen moeten worden, zowel wat het werk der redactie als dat der administratie betreft. Als zakelijk beheerder van dit nieuwe blad heb ik natuurlijk vooral te kampen met de financi-ele polsslag van ons blad. En dit is geen kleinigheid. Wij moesten uit noodzaak een kantoor openen en hebben nu twee personen die vast voor ons blad werken. Mr John Vriesinga is de rechterhand van onze redacteur en Mrs. R. Koning helpt in het werk der administratie. Druk- en verzendkosten zijn tegenwoordig enorm hoog. De eerste oplaag van dit nieuwe blad is 5000 copies. Natuurlijk zijn dit niet allen abonnementen. „Contact" heeft 2900 abonnees, „Canadian Calvinist" ongeveer 400, terwijl daarnaast nag 1400 copies verstuurd werden in bundels. Dit geeft in totaal 4600 copies. Is het mogelijk om het succes van deze onderneming te verzekeren? Ik denk het wel, en vooral om twee redenen. Ten eerste ben ik overtuigd dat allen die bij deze uitgave betrokken zijn de redacteur, de medewerkers, de administratie en het publicatie-comitee allen dit doel voor ogen hebben, namelijk om onze Nederlandse immigranten te dienen, met een blad dat leiding, richting en voorlichting geeft van de rechte soort.

En wat is daar een grote behoefte aan, vooral voor mensen die naar eeen nieuw land immigreerden. En dit alles overeenkomstig onze Calvinistische beginselen.

Hierop mogen wij de zegen onzes Gods verwachten en wij gaan dan ook moedig voort wetende en vertrouwende dat Hij het ons zal doen gelukken.

Ook heb ik vertrouwen in onze mensen, in u de lezers van deze regelen. Als u medewerkt en een abonnement neemt op dit blad en prompt uw abonnementsgelden betaalt, zal het financieel mogelijk zijn. Dus wij verwachten dat in de komende weken allen de aan hun toegstuurde formulieren zullen terugsturen, met de boodschap er op dat zij zich abonneren. Stel ons niet teleur, doch zet uw schouders er onder. Ik durf zelfs te schrijven dat wanneer 5000 van onze mensen zich abonneren op dit nieuwe blad, er een goede mogelijkheid ontstaat, om binnen zeer korte tijd een weekblad uit te geven. En wij hebben een weekblad nodig.

De prijs van dit nieuwe blad is drie dollar per jaar, het blad zal verschijnen op de eerste en vijftiende van elke maand. Zoals wij al zeiden dit is een stap in de goede richting. Natuurlijk zullen niet alle moeilijkheden opgelost worden in een maand en het zal misschien nodig wezen van tijd tot tijd in deze rubriek belangstelling te wekken voor ons blad. Inmiddels laten wij allen zonder wachten de toegestuurde formulieren terugsturen en ook tevens anderen op wekken om zich te abonneren op „Calvinist-Contact".

Er is tenslotte ook aan deze onderneming een financi-ele zijde en indien wij overtuigd zijn van de noodzakelijkheid van dit nieuwe blad, dan is het vooral nodig dat wij zulks tonen door ons zonder wachten te abonneren. Wacht niet, doch stuur het vandaag.

BELANGEN VOOR DE OPBOUW DER CH. REF. IMMIGRATION SOCIETIES

Begrafenis-verenigingen

In het Septembernummer van „Contact" schreven wij iets aangaande deze verenigingen. Wij gaven een uitleg hoe in sommige plaatselijke organisaties de regelingen zijn en schreven, dat we hier in een volgend artikel op terug zouden komen. Eerst iets over lidmaatschap. Er is mij reeds meermalen gevraagd: is het nodig dat iemand lid is der Chr. Ref. Church om lid te zijn van deze begrafenisvereniging, die uitgaat van de Chr. Ref. Immigration Societies. En dan is het antwoord: nee, dat is geen vereiste. De grondslag onzer organisatie zijn de drie formulieren van Enigheid. Iemand van Calvinistische beginselen weet wat wij hier mee bedoelen. Dus indien niet-leden der Chr. Ref. Church met deze grondslag instemmen, kunnen zij lid worden van onze organisatie en tevens ook deel nemen aan de verschillende onderdelen van ons werk, zoals ziekteverzekering, begrafenisfondsen, credit Unions enz. Het is niet wenselijk dat personen die hierin niet met ons instemmen zich organiseren met ons, voor hunzelf niet en voor ons niet.

Vervolgens hebben wij stemmen gehoord die zeggen, waarom treden beide, de onderlinge ziekteverzekering en begrafenisfonds, niet als een lichaam onder beheer van hetzelfde bestuur en administratie, en onder dezelfde naam op. Wij stemmen toe dat dit practisch aan te bevelen is, en tijd en kosten zou besparen. Doch dit is niet mogelijk. Volgens de wetten en bepalingen in de provincie Ontario is dit niet geoorloofd.

Dus zullen wij een provinciaal begrafenisfonds organiseren dan moet dit geheel op zichzelf staan, met een eigen reglement en bepalingen en voorwaarden. En dit moet ook weer de goedkeuring ontvangen van de inspecteur voor verzekeringen in deze provincie.

Omdat deze zaak straks ook ter sprake zal komen op onze provinciale jaarvergadering is het nodig dat wij voorstellen moeten hebben, hoe deze zaak aan te pakken. Mijn advies is, dat het provinciale bestuur aan de afdelingen voorstelt om in hun plaatselijke afdeling eerst zulk een fonds op te richten. Ook dat tegelijkertijd een plan wordt ontworpen en dat elke afdeling verzocht wordt om dit plan te volgen. Op deze wijze krijgen wij dezelfde regelingen in alle afdelingen en wordt het gemakkelijker om wanneer voldoende afdelingen belangstelling tonen, over te gaan tot de formatie van een provinciaal begrafenisfonds.

Persoonlijk denk ik dat het plan dat nu in gebruik is bij sommige afdelingen en dat ik als voorbeeld noemde in mijn vorig artikel zeer practisch en gemakkelijk is. Wie copies van deze bepalingen verlangt schrijve aan ons administratie-adres en wij zullen extra copies verstrekken.

Onze afdelingen in andere provincies kunnen hier ook gebruik van maken en desnoods in eigen provincie dit voorbeeld volgen.

Ik koester de hoop dat misschien straks de gelegenheid zich zal voordoen dat wij alle werkzaamheden zoals ziekteverzekering, credit unions, begrafenisfondsen en wat al meer op een landelijke basis kunnen en mogen organiseren, doch dit zal tijd en inspanning kosten en de medewerking van allen.

Credit Unions groeien flink!

Van het departement van Landbouw in Ontario ontvingen wij het jaarverslag over het verloop van de onderlinge spaarbanken in deze provincie gedurende het jaar 1950. Zoals onze lezers weten worden Onderlinge spaarbanken hier Credit Unions genoemd en staan al deze instellingen onder direct toezicht van de provinciale regering, in het bijzonder het departement van Landbouw. Hier volgen enige gegevens:

Opgericht gedurende 1950, twee en zestig nieuwe Credit Unions. 26.211 personen werden lid van een Credit Union gedurende 1950. Het totale aantal Credit Unions in Ontario bedraagt nu 491. Het totale bedrag aan aandelen in de Credit Unions in deze provincie bedroeg aan het eind van 1950 15.997.102.75 dollars. Het totale bedrag aan leningen uitgekeerd aan leden bedroeg in hetzelfde tijdperk 21.211.925.37 dollar. Het totale aantal leden in Credit Unions in Ontario bedroeg 144.871.

In de periode van 1940 tot 1950 groeide het aantal Credit Unions in Ontario van 57 tot 491, het aantal leden van 14.461 tot 144.871. In 1940 bedroeg het totale bedrag aan aandelen $600.746.01, in 1950 bedroeg dit $15.997.102.75. Het totale bedrag aan leningen in 1940 bedroeg $1.424.603.64, in 1950 bedroeg dit $21.211.925.37.

Aan het rapport wordt nog toegevoegd dat uit al deze gegevens blijkt dat de Credit Unions ten volle aan hun doel beantwoorden, namelijk om bij haar leden geregeld sparen te bevorderen al is het dan ook in kleine bedragen en om aan de mogelijkheid te voldoen om de leden voor voorzichtige productieve doeleinden leningen te verschaffen. Mogen ook in onze afdelingen deze komende winter meerdere Credit Unions tot stand komen.

IMMIGRATIE - ADVIES

Ottawa bericht, dat 80.000 immigranten Canada binnen kwamen gedurende de eerste helft van 1951. Het hoogste aantal werd bereikt in de maand Mei (20254). Van het totale aantal leverde Engeland er 14130, Holland 11.297 (5306 in dezelfde periode in 1950), Italie ruim 9522, Duitsland 8280, Polen 4880, Ver. Staten 3688, terwijl de rest in kleinere aantallen kwam van Denemarken, Finland, Frankrijk, Ysland, Noorwegen, Zweden, China, Czecho Slowakije, Estonia, Griekenland, Japan, Jugo Slavie, Letland, Lithauwen, Malta, Rusland en de Ukraine.

Verdeeld over de verschillende beroepen, komt men tot de volgende gegevens: voor de agrarische bedrijven 13.494, vaklieden 11.309, ongeschoold en gedeeltelijk geschoold personeel 10.517, administratief personeel 2262, professionelen 1609, zakenlieden 1400, vrouwelijk huishoud personeel 2715, anderen 2283.

Van de 80.000 die de eerste zes maanden arriveerden heeft de provincie Ontario er 45.082 ontvangen, Quebec 15.204, Alberta 6430, B.C.5649, Manitoba 3700, Saskatchewan 1953, Nova Scotia 891, New Brunswick 639, Prince Edward Island 114, New Foundland 113, Yukon en Noordwestelijke gebieden 10.

In het rapport van de minister wordt de aandacht gevestigd op de grote toename van vaklieden. Er wordt echter tevens op gewezen, dat in het belang van een gezonde economische ontwikkeling van het land, naar gestadige toevoer van boeren naar Canada gestreefd zal worden.

OUDERDOMS - PENSIOEN

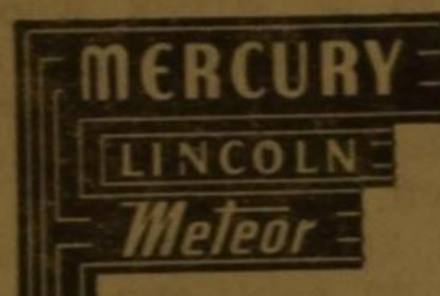
De eerste uitkering van het ouderdomspensioen zal plaats hebben aan het eind van Januari 1952. Personen die hiervoor in aanmerking komen wordt geadviseerd nu reeds hun aanvrage in te dienen. Deze zijn verkrijgbaar in de postkantoren en behoren duidelijk ingevuld gezonden te worden aan de Regional Director of Old Age Security, aan de volgende adressen:

Newfoundland: 17 Buckmaster's Field, St. John's N.F., Prince Edward Island: 59 Queen St., Charlottetown, P.E.I. Nova Scotia: Industrial Building, Halifax, N.S. New Brunswick: City Hall, Fredericton, N.B. Quebec: P.O. Box 1816, Quebec City, P.Q. Ontario: 112 Front St. W., Toronto, Ont. Manitoba: Lindsay Bldg., Winnipeg, Man. Saskatchewan: Saskatchewan Motors Bldg., Regina, Sask. Alberta: 10201-100th St., Edmonton, Alta. British Columbia: Weiler Bldg., Victoria, B.C. Yukon en Noordwestelijke gebieden: Jackson Bldg., Ottawa, Ontario.

Aanvrage voor ouderdomspensioen kan gedaan worden door (1) personen boven de 70 jaar, die thans geen ouderdomspensioen ontvangen. (2) personen die op 1 Januari 1952 70 jaar zullen zijn.

Geen aanvrage behoort gedaan te worden door personen, die reeds dit pensioen genieten en door hen, die de leeftijd van 69½ jaar nog niet hebben bereikt. Bij de aanvraag dient gevoegd te worden een geboorte- of doopbewijs.

Ofschoon het niet waarschijnlijk is, dat het pensioen zal worden uitgekeerd aan personen, die minder dan 20 jaar in Canada hebben gewoond, toch is hierover door de regering nog geen offici-ele beslissing genomen en aan hen die in deze groep vallen wordt aangeraden hun aanvraag nu in te dienen.

HAMILTON,

stad van schoonheid en industrie

De bewoners van Hamilton noemen hun stad met zekere trots: De stad van schoonheid en Industrie. Dat is een ietwat wonderlijke combinatie. In Europa breekt men er zich nog steeds het hoofd over hoe men industrie aan schoonheid kan paren, maar in Hamilton heeft men daar blijkbaar geen moeite mee. En het moet gezegd worden, dat Hamilton een mooie stad is. Zij is buitengewoon mooi gelegen tussen omringende heuvels en heeft een royale en fraaie voorgevel aan Lake Ontario. Hamilton is in grootte Canada's vijfde stad. En haar vele zware industrie zet inderdaad aan haar schoonheid eer kleur bij dan dat zij afbreuk doet. Het is een moderne schoonheid, die Hamilton te zien geeft in haar fraai aangelegde wijken en in de rosse gloed der ijzergieterijen, die zich 's avonds in de wolken weerspiegelt. Het lied van de arbeid en van de toekomst klinkt er zuiver en krachtig. En daarom noemt Hamilton zich ook met zekere trots: Toekomststad der jeugd.

De geschiedenis van Hamilton begint in 1669. Toen kwam een Frans ontdekkingsreiziger voor het eerst het meer Macassa opvaren. Dit meer is een inham, dat in directe verbinding staat met het Lake Ontario en de Indianen die het zijn naam gaven drukten daarin al de schoonheid ervan uit. Macassa betekent: het schone water.

De Franse ontdekkingsreiziger heette La Salle. Hij was een edelman, die al zijn bezittingen in Frankrijk verkocht had en naar Canada emigreerde. Hij was nog vervuld van de idee, dat men reizende door het vasteland van Canada terecht moest komen in het verre Oosten, waar de rijkdommen maar voor het grijpen lagen. Daarom rustte hij een expeditie uit, waarmee hij vanuit Quebec de St. Lawrence opvoer en het Lake Ontario overstak. Hij landde eerst op de Amerikaanse oever van het Ontariomeer en stak daarna over naar de andere zijde. Daarbij kwam hij dicht bij de Niagara Falls langs. De reizigers hoorden de machtige donder van 't vallende water, maar gunden zich geen tijd om te gaan kijken wat dat was, zo haastig waren ze om verder te reizen naar het verre Oosten, waarvan ze gescheiden waren door duizenden mijlen land en een hele Oceaan. La Salle bezocht de Indianen, die in de streek woonden, waar nu Hamilton ligt, wisselde geschenken met hen, maar ofschoon hij trachtte over land verder te reizen, hij moest onverrichterzake terugkeren.

De stichting van de stad had plaats in het laatst van de achttiende eeuw, zo omstreeks de tijd van de Franse revolutie. Het warende z.g. Loyalists, die om politieke redenen uit Amerika vluchtten, die zich hier vestigden. Ten koste van veel ontberingen en opofferingen bouwden ze een kleine nederzetting, die later uitgegroeid is tot Canada's vijfde stad: Hamilton. Een gedenkteken voor het Court House te Hamilton houdt de herinnering aan deze pioniers nog levendig. Zij vermoedden in hun moeilijkheden niet dat hun dorpje eens een stad van meer dan 200.000 inwoners zou worden.

Met recht kan Hamilton een industriestad genoemd worden, want naar verhouding van het inwonertal heeft de stad vergeleken met andere steden in Canada het hoogste percentage (37%) fabrieksarbeiders onder haar inwoners. Er is veel zware industrie in Hamilton. Er zijn ijzergieterijen en staalfabrieken. In Nederland kan men de naam McCormick vinden op heel wat landbouwmachines. McCormick woont in Hamilton en in zijn fabrieken werden de maaimachines enzovoort gemaakt, die we in Holland gebruikten.

Hamilton dankt haar positie als industriestad voor een groot deel aan haar gunstige ligging. De stad ligt vlak bij de Amerikaanse grens en aan een van de belangrijkste verbindingswegen tussen Amerika en Canada. Voor wat Canada betreft ligt zij ongeveer in het midden van een hele industriestreek, die loopt van Montreal tot Windsor. En aan de andere kant van de grens, in Amerika, ligt ook zo'n industriestreek, die loopt van New York via Buffalo, Cleveland naar Detroit. Deze omstandigheid maakt, dat Hamilton optreedt als verbindingsschakel tussen deze beide industriestreken. Import en export van industrieproducten, half fabrikaten en ruwe grondstoffen loopt voor een groot deel via Hamilton. Er wordt in Hamilton dan ook veel met Amerikaans geld gewerkt. Amerikaanse firma's investeren kapitalen in de plaatselijke industrie. Ook het normale reizigersverkeer tussen Canada en Amerika speelt een belangrijk rol in Hamilton's economische positie.

Voor zover het landbouw betreft ligt Hamilton in het centrum van drie afzonderlijke gebieden. In het Zuiden wordt de stad begrensd door het fruitdistrict van de Niagara vlakte. Dit fruit wordt verwerkt in Hamilton's fabrieken.

Ten Westen van Hamilton ligt een ander landbouw-gebied, waar veel hard fruit als appels en peren gekweekt wordt, die ook hun weg vinden naar fabrieken in Hamilton. Bovendien wordt in deze streek veel tabak verbouwd en worden er varkens gefokt. De vleesverwerkende industrie-en vindt men den ook in deze stad. En ten Noord Oosten van Hamilton vindt men dan het meer normale landbouwbedrijf met melkvee, waarvan de melk voor een groot deel afvloeit naar melkfabrieken in Hamilton.

Hamilton ziet de toekomst met vertrouwen tegemoet. Naarmate Canada zich ontwikkelt tot een economisch krachtige staat, zullen er zich grote mogelijkheden voor de stad openen. Haar fabrieken zullen de productie van talloze artikelen als radio's, wasmachines, koelkasten enz. opvoeren en aan duizenden handen werk verschaffen. En waar de industrie zich uitbreidt zal ook in andere takken van arbeid de welvaart toenemen. Er is grote variatie op het gebied van werkgelegenheid in Hamilton. Zowel ongeschoolde als geschoolde vaklui hebben er ruime kansen op goede positie in fabrieken, werkplaatsen of winkels en voor beide categorie-en heeft Hamilton een toekomst te bieden.

ZO DENKEN WIJ ER OVER!

HULP-ACTIE AMBON

Enige maanden geleden schreef een immigrant onder het opschrift „Het is maar een gedachte" over onze oud-strijders de Ambonnezen en hij stelde voor om deze mannen met hun huisgezinnen, die jaren, ja door de eeuwen heen hun goed en bloed voor Nederland en zijn belangen (dus ook voor ons) hebben gegeven, te steunen met het zenden van kleding of eventueel met geld. Deze Ambonnezen (die zich zuiver Nederlanders voelen, en het ook zijn, ofschoon zij daar nu wel eens aan twijfelen), die, mede dank zij de politieke intrigues van de Nederlandse en Indonesische regeringen, van huis en haard verdreven, in Nederland zijn aangekomen, in kampen zijn geduwd met 200 guldens in de hand en die in bezorgde omstandigheden leven, deze mensen moeten geholpen worden.

Dank aan de schrijvers van dat ingezonden stuk, want hij heeft ons (oud-Indiegangers van Hamilton en omstreken) wakker geschud om deze mannen van „Door d'eeuwen trouw" te helpen. Er is in Hamilton een vereniging opgericht van oud-Indiegangers, gegrondvest op Gods Woord, onder de naam: „Hulp Actie Ambon". Ons verzoek aan alle oud-Indiegangers is: medewerking te verlenen en zich met ons in verbinding te stellen (wij hebben contactpunten in Holland). Het adres is: A. Mulder, R.R. 6, Hamilton, Ontario.

„Ouwe Yawakkruipers, stap eens bij elkaar als „ouwe jongens"; schrijf spoedig, opdat wij door een gezamenlijke inzamelingsactie te gaan houden een steentje mogen bijdragen tot ruggesteun van onze Ambonnese vrienden.

Buiten Ambon tegen de helling van een klappertuin, met het uitzicht op de baai ligt een lange rij heuveltjes met de afgeknotte tekens van Mohammedaanse graven. Daarin staat zeven maal gesneden de naam Wale oeloe, het voltallige gezin van Ta'alin oeloe, dat op 7 Juni 1943 in zijn geheel door de Jappen werd vermoord, omdat het gezinshoofd, regent van Wai, geweigerd had eigenhandig de Nederlandse vlag van zijn huis te verwijderen.

Op die helling vindt men tienmaal de naam Papijoepa, het gezin van de oude regent van Loehoe, die slechts eenmaal in zijn leven een eed kon afleggen en weigerde die eed te herhalen ten opzichte van Nippon. Bij elke weigering werd voor zijn ogen een lid van zijn gezin onthoofd, negen maal, tot bij de tiende weigering de samoerai (het zwaard) de nek van die Edelman doorkliefde.

Ach, en zoveel andere kruisen met namen staan daar.

En dit zijn maar enkelen van de duizenden posthuum verradenen.

„Wapenbroeder"

Uit de ingezonden stukken, die in de loop van de laatste maand op de redactietafel kwamen bleek, dat het aan sommige lezers nog niet duidelijk is, dat de redactie alle ingezonden stukken, waar nodig verkort, weergeeft onder de kop „Zo denken wij er over". Deze titel is dus niet van toepassing op een bepaald ingezonden stuk, het is een verzamelnaam voor alle ingezonden stukken. Ook deze maand zijn er zoveel ingezonden stukken, dat wij ons genoodzaakt zien ze bekort weer te geven.

Twee lezers zijn in de pen geklommen naar aanleiding van het ingezonden stuk van „Een immigrant" in het Augustusnummer. Beiden zijn erg ontstemd over de strekking van dat ingezonden stuk. Een immigrant uit Holland Marsh schrijft o.m.: De eigenwijsheid in doen en laten van nieuwe immigranten dreigt de vreugde van reeds lang gevestigden te bezoedelen, aldus de schrijver van het bedoelde ingezonden stuk. Wij kunnen en willen hierover niet in details treden. Dat zou verwarring en verkeerd begrip kunnen wekken, waarvoor wij t.a.v. onze voorgangers juist hier in Holland Marsh vuurbang zijn. Immers dit moeten we terstond meedelen, waarde landgenoot, en het moge goed tot u doordringen, hier in het oude settlement is de atmosfeer nog niet zo vertroebeld als u het wilt doen voorkomen. En ook de argumenten tegen the Christian Reformed Church e.d. als door u naar voren gebracht, bestaan hier eenvoudig niet. U moest horen hoe we hier met mond en hart samen de psalmen zingen tot Gods eer in het vreemde land. Nee, zeker niet, de stemming is niet altijd onverdeeld. Maar integendeel, men mag toch eendrachtig onder elkaar van gedachten wisselen, met christelijke liefde vervuld en daarnaar overeenkomstig opbouwen. Het laatste geeft u overigens zelf toe. Daarom hopen we van harte dat u niet in de Marsh woont. De oude Settlers, ik weet het pertinent, zouden zich een beetje voor u schamen".

Deze immigrant komt vervolgens tot wat hij ziet als de kern van zijn meningsverschil met de schrijfster (want dat mogen we wel even „onthullen" dat het hier een schrijfster betreft), waar zij de h.i. valse argumenten tegen het gebruik van lippenstift e.d. wilde ontzenuwen. Volgens hem blijkt uit deze poging een minachten van de Hollandse deugd der eenvoud en hij vervolgt:

„Zegt niet Gods Woord zelf, dat de nederigen van Hem genade ontvangen, d.w.z. Euwig Heil? Bezit u ook nog een Vaderlands hart? Eert u die grond als erfdeel der vaderen, waarop lang geleden uw wieg heeft gestaan? Ach we zijn er met reden bang voor. Kunt u zich indenken waarom? Omdat Mary Pos na een van haar buitenlandse reizen moest zeggen, dat ze het zo heel erg vond, dat sommigen hun geboorteland in de vreemde een trap gaven. Dat is een. En nu een andere opinie van dezelfde strekking. Op de onlangs te Hamilton gehouden jeugddag heeft Dr. de Jong van Grand Rapids ons ernstig vermaand de traditionele waarden niet te verachten, doch standvastig te lopen op de oude paden, aangegeven door Calvijn en Ds. van Raalte. „Zijt uwen voorgangeren getrouw", zei hij dus. En was deze prediker geen geboren Amerikaan? Wij mogen en moeten als nieuwe immigranten onszelf blijven. Zijn zoals we zijn. Dat kan; en er gebeurt niets bijzonders of onhebbelijks hoor! Want Canada en haar inwoners beminnen ons. Hieruit volgt dus, dat wat u in uw „Zo denken wij er over" de lezers en lezeressen van „Contact" aanbeveelt geen weerklank vindt. Want het mag alzo niet geschieden".

Ook Mr. J. C. Huyer uit Shanty Bay, Ont., komt in het geweer tegen hetzelfde ingezonden stuk. Hij ziet er vooral in een zekere rivaliteit van oudere immigranten tegenover nieuwere immigranten en ook hij heeft nooit opgemerkt, dat laatsten de vreugde van de eersten benemen. Hij vervolgt dan: „En verder schrijft hij (zij,red.) breek het werk van uwe voorgangers niet af. Nu zou ik willen vragen: Mag er geen critiek uitgebracht worden op het werk van onze voorgangers? Is met name de Ch. Ref. Church tot de volmaaktheid gekomen? Ik geloof, dat als de schrijver denkt en meent, dat het kerkelijk leven hier ook een beetje voor zou zijn bij het Hollandse vergeleken, er wel iets aan zijn waarnemingsvermogen hapert.

In hetzelfde nummer van „Contact" lees ik van de hand van Mr. John Vander Vliet: „Het zou aanbeveling verdienen als op onze komende najaars- en wintervergaderingen naast de gewone bekende onderwerpen uit het grijs verleden eens andere dingen aangesneden werden, die betrekking hebben op de toekomst en hoe wij, die uit het oude en rijk gezegende Nederland zoveel hebben meegebracht dat anderen ten nutte zou kunnen komen, hoe wij deze schatten in dienst kunnen stellen van het land waar wij nu wonen".

Dat is wel iets anders dan dat Canada Holland iets voor zou zijn.

Even verder schrijft Mr. Huyer:

„Ook zou ik de schrijver willen aanraden om hen, die hier pas aankwamen of nog maar enkele jaren hier zijn, niet teveel te kapittelen, want dan krijgen wij zo de idee van: Jij weet er ook nog niets van.

Het ergste vind ik de exegese (uitleg) van psalm 144, zoals die in het bedoelde ingezonden stuk gegeven werd.

Hoe durft hij te schrijven, dat God belooft aan die Hem zoeken, volle winkels, welgevulde stallen, flinke zonen en dochters, geen mobilisatie- rumoer en vrede. Dit is wel het ergste van het erge. Hebt u nooit gelezen Ps. 73, Habakuk 3 vanaf vrs 17, Hebre-en 11 vrs 24-27 en verder vrs 35-39? En wat denkt u van al die martelaren, die verdreven zijn van huis en haard, die vrouw en kinderen zelfs moesten missen, ja ook hun eigen leven, omdat ze God zochten. Ik raad u aan het eerste vers van Ps. 144 eens te lezen en dan vraag ik u: is daar mobilisatierumoer of niet?

Ik zou kunnen voortgaan met het bestrijden van uw ingezonden stuk, maar ik denk zo, dat „Contact" niet het aangewezen blad is om kerkelijke zaken te behandelen".

VOOR DE VROUWEN

Dankbaarheid

Looft den Heere, mijne ziel, voor al Zijne weldaden! Zo zingen we en zo spreken we in onze gebeden. Als wij onszelven eens afvragen wat die weldaden zijn, kunnen we soms zo'n heel klein lijstje maken. Als „nieuwe Canadezen" zouden we toch wel een grote opsomming kunnen maken, zou het niet? Is er niet veel in dit nieuwe land waarvoor wij dankbaar zouden moeten zijn? Aan de Heere allereerst, die dit alles geeft, maar ook aan de mensen hier. Wij heten „nieuwe Canadezen". Dat veronderstelt dat de ouderen ons een plaats geven in hun land, ons als buren achten, niet als vreemdelingen. Zij getroosten zich de grootste moeite ons te helpen, niet het minst als we er met ons gebrekking Engels aankomen. Zij geven ons de gelegenheid om aan de arbeid te komen, we mogen delen in de grote voorspoed van dit zo rijk en gezegend land. Niet dat allen het ruim hebben, maar vaak ruimer dan vroeger.

Verwondert ge u soms niet over de grootheid, de uitgestrektheid, en de mogelijkheden van dit land? En dat onze zonen en dochteren ook voor deze mogelijkheden staan en mee mogen helpen ze te verwerkelijken?

Is het ook niet om diep dankbaar te zijn dat we hier in een vrij land wonen waar we onze God mogen dienen zoals we het gewoon zijn, niemand hindert ons, we worden niet in de conscientie gebonden.

Is het niet een voorrecht dat we onze oude gedachtenwereld hier voort mogen zetten? Canada begeert mensen zoals wij zijn, die denken kunnen en willen en die hun gedachten niet onder stoelen en banken wegstoppen. Wij behoeven onze liefde voor het recht van de individu niet te verkroppen. We mogen onszelven handhaven.

Zijn dit niet rijke zegeningen, zegeningen die we steeds voor ogen moeten houden en onze kinderen doen zien en waarderen?

Soms, helaas, is men zo bezig met de „almachtige dollar" dat we vergeten, hen die het mogelijk hebben gemaakt om hier te komen, onze dankbaarheid te tonen. Een woord van waardering aan onze buren en werkgevers is misschien de wijze waarop de Heere onze dankbaarheid wil horen.

Voeding

Vaak vragen we, als moeders, onszelven af of onze kinderen wel het nodige voedsel krijgen, vooral als ze niet te best groeien. De Canadian council of Nutrition (voeding) heeft een circulaire uitgegeven, „Good Food for Everybody" die goede wenken geeft over dit zo belangrijke onderwerp. Ik geef hiermee een kort overzicht van voedsel wat dagelijks gebruikt moet worden.

MELK, kinderen tot 12 jaar minstens 1 pint (0.568 liter). Rijpere jeugd minstens 1½ pint, volwassenen ½ pint.

FRUIT, een portie citrasfruit (grapefruit, sinaasappel) of tomaten, of het sap ervan en een portie ander fruit.

GROENTEN, minstens een portie aardappelen en twee porties andere groenten, liefst blad, groen of geel, vaak rauw.

BROOD en GRAAN, Een portie heel graan (havermout) en minstens 4 sneden brood (liefst van heel graan) met boter of margarine.

VLEES en VIS, een portie vlees, vis of kip, of met vlees afwisselend: boontjes (gedroogd), eieren, kaas.

Gebruik vaak lever. Nog er aan toe voegen: eieren, kaas, minstens 3 x keer per week.

VITAMINE D, minstens 400 International Units voor alle groeiende kinderen, verwachtende moeders en moeders met een kind aan de borst.

Men kan de circulaire verkrijgen bij „Ontario Interdepartmental Nutrition Committee, 150 College St., Toronto.

Recepten

Hollanders lusten graag rijst. Hier is een recept dat rijst gebruikt, maar door het bijvoegen van groenten met boter een begebalanceerd gerecht wordt, een hele maaltijd in een schotel.

Russian Fluff

½c rijst (gekookt), 1 pond gehakt (gebraden), selderij en uien (in stukjes en gekookt). Meng al de ingedienten met tomatensap en bak het in de oven, 1 uur, 325 of 350 graden.

Temperatuur

In elke huishopding hoort een thermometer. Het beste is de hier gangbare Fahrenheit meter te gebruiken. Hoewel het voor hen die in of bij een stad wonen beter is bij ziekte niet zelf te dokteren is het voor hen die verder af wonen beslist nodig er het een en ander vanaf te weten. Weest om te beginnen **precies**. Temperatuur 's morgens en 's avonds elke dag op dezelfde tijd en schrijf het meteen op. Een dokter kan vaak alleen aan het temperatuurverloop al zien wat er aan de hand is. Als u een dokter vertelt dat uw kind koorts heeft is dat zo rekbaar. Vandaar die opschrijverij.

De meeste huisvrouwen weten nu wel dat 98 - 99 graden F normaal is. Gaat het boven de honderd dan zegt hen die getallen niet veel meer. Om daar nu wat aan te wennen geven we u een lijstje met de getallen die ongeveer overeenkomen.

98-99 F: normaal, 100 2/5 F: 38 C, 101 1/5: 38.5 C, 102 1/5 F: 38.5 C, 103 F: 39.5 C, 104 F: 40 C,105 F: 40.5 C.

Het beste is de meter rectaal te geven. Voor kinderen is temperatuur onder de oksel en in de mond niet gewenst. De meeste meters zijn minuut-meters. Beter is dat u vijf minuten wacht. Bij kinderen loopt u nooit weg als ze de meter hebben vanwege het breekgevaar. Wij hopen dat u het weinig nodig hebt, maar in het andere geval, succes er mee.

Breiwerk

We hadden gehoopt deze keer een bijdrage te plaatsen van Mrs. G., die ons goedwillig een patroon gestuurd heeft van een cardigan, leeftijd 6 jaar, maar vanwege gebrek aan ruimte moeten we dat wel uitstellen tot de volgende keer. Ze heeft beloofd nog andere patronen te zenden. Daarvoor onze hartelijke dank.

Het stukje over „Temperatuur" alsook over „Kinkhoest" en „Heeft u het gehoord" zijn uit de pen van Mrs. H. We verwachten nog wel eens wat meer van haar.

WIE IETS WIL LEREN MOET ZICH OP C-C ABONNEREN!

MALLE GEVALLEN

„Ik geloof dat ik sterker word", zei een huisvrouw onlangs toen zij thuis kwam met een vracht boodschappen.
„Hoezo?" vroeg haar man.
„Een paar jaar terug kon ik niet voor vijf dollars aan boodschappen dragen en nu gaat het zo gemakkelijk!"

Moeder vroeg aan Jantje hoe hij het gehad had, de eerste dag op school. „Ik ga er niet weer heen", zei Jantje nors.
„Waarom niet jongen?"
Jantje antwoordde: „Ik kan nog niet lezen en nog niet schrijven en ze willen me niet laten praten".

WAAR C-C GELEZEN WORDT, IS DE „VREEMD'LINGSCHAP" MAAR KORT

MALLE GEVALLEN

„Hee, je geeft me daar aardig wat bot", zei de klant tegen de slager, die een stuk vlees voor hem afwoog.

„Nee,nee," zei de slager. „Maak je maar niet ongerust, je betaalt ervoor!"

MALLE GEVALLEN

„Waarom heb je die boodschap niet overgebracht?" vroeg de baas aan zijn knecht.

„Ik heb m'n best gedaan baas, maar...."

„Z'n best gedaan, zegt ie", gaf de boze baas terug. „Als ik geweten had dat ik er een ezel op uit stuurde had ik net zo goed zelf kunnen gaan".

VAN HEINDE

Uit Canada

Het laatste nieuws uit Canada voor het drukken van dit nummer van „Calvinist-Contact" is de aankomst van Hunne Koninklijke Hoogheden Prinses Elizabeth en haar Gemaal uit Engeland in Montreal. Zoals wellicht bekend is het bezoek van hunne koninkijke hoogheden aan Canada een week vertraagd in verband met de ziekte van Prinses Elizabeth's vader, de koning van Engeland. De koning was al geruime tijd ziek, maar zijn toestand verergerde plotseling zodanig, dat de doktoren operatief ingrijpen noodzakelijk achtten. Een gedeelte van een zijner longen moest worden weggenomen. De operatie vond plaats in het Buckingham Paleis te London en ofschoon de toestand zich eerst zorgvol liet aanzien is de koning thans voorspoedig herstellende, zodat hunne koninklijke hoogheden met een gerust hart de reis naar Canada konden aanvaarden. Om het tijdverlies tengevolge van het uitstel zoveel mogelijk in te lopen werd de tocht per vliegtuig gemaakt en niet per schip, zoals eerst in de bedoeling lag. Hunne koninklijke hoogheden kwamen Maandag 8 October op het vliegveld Dorval aan. En bij die aankomst bleek al dat de Canadezen in niets verschillen van de Hollanders als het gaat om begroeting van de leden van het koninklijk gezin. Ongeveer 25000 mensen hadden zich rond het vliegveld geschaard om, de koude trotserend, de aankomst bij te wonen. Toen hunne koninklijke hoogheden uit het vliegtuig gestapt waren en zich naar de gereedstaande auto begaven, die hun naar de speciale trein zou brengen, doorbrak het enthousiaste publiek de politie-afzetting en dromde luid juichend samen om de vorstelijke auto. En toen de vorstelijke bezoekers de speciale trein bestegen, die hen naar Quebec zou brengen, van waaruit hun tocht door Canada begint, hield de massa niet op van juichen voordat hun gasten zich nog eens aan hen vertoonden op het balcon van de trein. De Prinses en de hertog stelden dit overrompelende welkom zichtbaar op prijs. Na Quebec, Ottawa en andere grote steden in Ontario zullen hunne koninklijke hoogheden alle Canadese provincies met een bezoek vereren en het reisprogramma is zo opgezet, dat zoveel mogelijk bewoners van ons nieuwe vaderland hen kunnen zien.

Op Dinsdag 8 October begonnen in Woodstock, Ont. de 38ste internationale ploegwedstrijden op de boerderij van John R. Hargraeves. Deze farmer, een enthousiast organisator van de wedstrijden, heeft zelf vijf maal het internationale kampioenschap ploegen veroverd. Er zijn dit jaar ruim 700 deelnemers, waarvan het grootste deel met de tractor ploegt.

Zes grote broodbakkerijen in het Westen zijn veroordeeld tot hoge boeten, omdat zij teneinde concurrentie te vermijden of te verminderen zich op de een of andere wijze aaneengesloten hadden en frauduleus onder een hoedje speelden,teneinde broodèn graanprijzen te beheersen. De maatschappijen maakten daarbij zelfs gebruik van regerings-briefpapier. De drie grootste maatschappijen zijn veroordeeld tot het betalen van een boete van $10.000, plus de kosten van het geding, dat maar liefst 99 dagen duurde. De maatschappijen zijn McGavin Ltd., Winnipeg, Edmonton en Van-Couver, Canadian Bakeries Ltd., Calgary, Weston Bread en Cake (Canada) Ltd., Winnipeg en Edmonton City Baking Ltd. De firma's hebben hun praktijken uitgeoefend van 1933 tot 1950.

De federale regering van Canada heeft maatregelen aangekondigd, waardoor het bouwen van woningen wordt bevorderd. Voor het bouwen van een huis kan men met de regering een lening sluiten van 80% van de overeengekomen waarde van het huis. Tot nu toe kon men voor dit doel een lening krijgen van 80% van de bouwkosten geschat aan de hand van prijzen van Januari 1950. Arbeiders in voor defensie belangrijke fabrieken kunnen een huis krijgen tegen betaling van een downpayment van 10% en een afbetalingsperiode van 25 jaar.

De Minister President van Ontario, Hon. Leslie Frost, heeft bekend gemaakt, dat Ontario goede hoop heeft op een overeenkomst met de regering van Alberta, waarbij Alberta de provincie Ontario voor een deel van aardgas zal voorzien. De regering van Ontario hoopt ook, dat meer olie uit Alberta, die thans in de Ver. Staten verwerkt wordt, naar Ontario zal worden getransporteerd. Premier Frost wilde daartoe raffinaderijen bouwen in Port Arthur en Fort Williams, de havensteden aan de Noordwestelijke oever van het Lake Superior.

De Canadese Minister voor het Mijnwezen heeft onlangs gezegd, dat de Eldorado mijn bij het Grote Berenmeer in de Noordwest Territories momenteel de grootste producent van uranium is. Evenwel heeft men nu bij het Beaverlodge meer in Noordwest Saskatchewan nog grotere hoeveelheden Uranium gevonden. Zoals wellicht bekend is Uranium een onmisbare grondstof bij het vervaardigen van atoombommen.

Canada en de Ver. Staten voeren reeds jarenlang besprekingen om de St. Lawrence rivier bevaarbaar te maken voor oceaanschepen en daarnaast de kracht van het stromende water ten nutte te maken in het opwekken van electriciteit. Het eerste zal een bedrag van $300.000.000 vergen en het bouwen van stuwdam met electriciteitscentrale $400.000.000. Het plan was om het project gezamenlijk uit te voeren, omdat beide landen er ten zeerste bij gebaat zijn. Het Amerikaanse huis van afgevaardigden heeft de desbetreffende voorstellen in de loop van deze zomer voor de zoveelste maal verworpen. Maar nu heeft de Canadese regering besloten het werk zelf ter hand te nemen, ofschoon de hoop nog niet opgegeven is, dat Amerika er tenslotte toch nog aan deel zal nemen. Er bestaat een kans, dat het Amerikaanse congres de zaak in de loop van de komende winter opnieuw in behandeling zal nemen. Inmiddels stelt Canada zich echter voor met het werk te beginnen in de loop van de volgende lente. Als het voltooid is zullen grote zeeschepen in staat zijn de St. Lawrence op te varen tot aan Chicago toe.

Het Wereldgebeuren

Het weredgebeuren van de laatste maand stond meer in het teken van onderhandelingen en bekendmakingen dan in het teken van actie. De meest de aandachttrekkende gebeurtenis was het tot ontploffing brengen van de tweede atoombom in Rusland. Het was alsof de Russen daarmee wilden zeggen: jullie kunnen nu wel denken, dat je ons een heel eind vooruit bent, maar wij hebben ook een atoombom. De Amerikanen waren dat overigens nog niet vergeten. Een hoge Amerikaanse autoriteit, zei, naar aanleiding van dit gebeuren in Rusland, dat de Russen ongetwijfeld over voldoende atoombommen beschikken om er de Amerikaanse steden gevoelig mee te kunnen treffen, al zijn dit dan ook maar „gewone" a-

EN VER

toombommen en geen H-bommen, zoals Amerika ze zelf maakt. Uit andere Amerikaanse berichten krijgt men de indruk, dat de Ver. Staten de Russen wel degelijk voor zijn, waar het het maken van atomische wapens betreft. Er is bekend gemaakt, dat Amerika thans over een uitgebreid arsenaal van dergelijke wapens beschikt, wapens die gebruikt kunnen worden door een normaal leger. Dat zijn dus geen bommen, maar raketten, die radiografisch naar elk gewenst punt ter wereld kunnen worden gezonden om hun vreselijke werk te doen. Verder wordt er in Amerika koortsachtig gewerkt aan het ontwerpen en bouwen van onderzee-ers, die varen zullen op atoomkracht, waardoor ze practisch onafhankelijk zullen zijn van hun basis en een onbeperkte tijd onder water kunnen blijven, uitgerust met atoomtorpedo's enz., terwijl ook de constructie van atomische vliegtuigen op het programma staat.

In Korea wordt er nog steeds onderhandeld over het hervatten van de onderhandelingen. Volgens de laatste berichten bestaat er een kans, dat de onderhandelingen over het sluiten van een wapenstilstand nu binnenkort weer op gang zullen komen. Maar zolang niemand weet, wat de rode voorstellen precies waard zijn, kan men nergens op rekenen. Of misschien beter gezegd: moet men op alles rekenen. In Mandsjoerije hebben de communisten een formidabele luchtmacht gestationeerd. En dat is wellicht niet gebeurd om de Verenigde strijdkrachten zo gauw mogelijk naar huis te kunnen brengen in geval van wapenstilstand.

Generaal Ridgway heeft aangekondigd, dat, indien deze luchtmacht een onverhoedse massale aanval op de Verenigde strijdkrachten zal ondernemen, er onmiddellijk geantwoord zal worden met hevige bombardementen van Mandsjoerije. Generaal McArthur is indertijd van zijn post ontheven omdat hij o.m. ook Mandsjoerije wilde bombarderen. Heeft men in Amerika ingezien, dat de oude generaal het toch bij het rechte eind had?

De Iraanse olie-kwestie zal nu binnenkort voor de Veiligheidsraad gebracht worden. Iran stelde een ultimatum, dat alle Engelse beambten van de olieraffinaderij te Abadan het land moesten verlaten. Engeland heeft deze eis ingewilligd en zonder de behandeling van de kwestie in de Veiligheidsraad af te wachten is de evacuatie begonnen. Het laat zich moeilijk aannemen, dat in een geval van beslissing ten gunste van Engeland, zo'n beslissing veel effect zou hebben. Wanneer de Iraanse eis is ingewilligd lijkt het practisch onmogelijk, dat de Engelse staf ooit weer voet aan wal krijgt in Iran. Het enige wat er gedaan zou kunnen worden is door middel van besprekingen de olie van Iran te redden voor de vrije wereld. De President van Iran, Minister Mossadeq is, hoewel hij ziek was, voor de besprekingen in de Veiligheidsraad naar New York gevlogen. Als hij niet hersteld is voor de besprekingen beginnen zal hij vanuit een ziekenhuis aan de behandeling van de kwestie deelnemen.

In Engeland is de laatste tijd druk gesproken over een rede van de oude oorlogsleider Churchill, waaruit men concludeerde een voorstel tot het vormen van een nationaal kabinet, zoals Engeland tijdens de oorlog had, onder leiding van Churchill. Churchill zou de toestand zo ernstig inzien, dat hij een herstel van dat oorlogskabinet noodzakelijk achtte en aan de andere kant zou hij nationale samenwerking tot stand willen brengen om zijn partij, de Conservatieve, wanneer deze na de binnenkort te houden verkiezingen regeringspartij zou worden, voor al teveel critiek te behoeden.

Volgens voorlopige stemmingen maakt Churchill een goede kans om straks weer aan de regering te komen. Maar Churchill zelf heeft alle geruchten over het vormen van een oorlogskabinet in een rede van 8 October j.l. de kop ingedrukt.

Uit Nederland

Dinsdag 18 September is het weer Prinsjesdag geweest in Holland. De Gouden Koets trok weer door de straten van Den Haag en H.M. Koningin Juliana opende het laatste zittingsjaar van het huidige parlement. In de loop van het volgende voorjaar zullen onze landgenoten in Holland weer naar de stembus gaan om hun vertegenwoordigers in de Tweede Kamer te kiezen.

Het Paleis Soestdijk herbergde in de tweede week van September, behalve ons koninklijk gezin enkele hoge gasten. Een broer van Prins Bernhard was getrouwd en kwam met zijn jonge vrouw, een donkere Francaise, enkele dagen in Holland doorbrengen.

In Bussum is een televisie-studio ingericht en op Dinsdag 11 September is vanuit daar de eerste officiele televisie-uitzending in Nederland verzorgd. Verschillende eigenaren van televisie-toestellen hebben de uitzending opgevangen en roemden zowel het beeld als het geluid.

Een Franse prinses hoorde, dat een rijke Amerikaan het gezicht zijner ogen moest verliezen, tenzij hij door middel van een operatie het hoornvlies van de ogen van iemand anders kreeg. De Amerikaan wilde geen gebruik maken van het hoornvlies van een overledene en toen bood de Franse prinses hem haar hoornvlies aan. Vier maanden lang hoorde zij niets, maar toen kwam er een brief, waar in stond dat de rijke Amerikaan inmiddels overleden was en dat hij de Franse prinses een erfenis van een millioen dollars had nagelaten. Ook in deze moderne tijd gebeuren er nog sprookjes.

Het plaatsje Wanneperveen aan de Beulakkerwiede heeft hechte banden met de stad Holland in Michigan (U.S.A.). De bekende emigrant-dominee Albertus Christiaan van Raalte werd op 17 October '811 te Wanneperveen geboren. Tijdens de in kerkelijk opzicht moeilijke jaren rond de Afscheiding emigreerde Ds. Van Raalte met talloze geloofsgenoten naar Michigan in Amerika, waar hij in 1847 de stad Holland stichtte. Bij de viering van de '40ste verjaardag van Holland Michigan zond de burgemeester van Wanneperveen aan zijn Amerikaanse ambtgenoot een foto van de kerk, waarin Albertus Christiaan van Raalte op 3 November 1811 werd gedoopt. De foto heeft een ereplaats in het Nederlandse museum van Holland, Michigan.

De toren van de Ned. Herv. Kerk te Jorwerd in Friesland, die al geruime tijd tekenen van verval toonde is onlangs ingestort. Het was gelukkig erg vroeg in de morgen toen dit gebeurde, anders zouden er zeer waarschijnlijk doden en gewonden te betreuren zijn geweest. De toren was een der mooiste van Friesland.

In het laatst van Augustus hebben hevige onweersbuien Noord- en Zuid Holland geteisterd. Op vele plaatsen werd het zo donker, dat men het niet zonder kunstlicht kon stellen. Dakpannen kletterden op de straten en bomen werden ontworteld, terwijl hagel en harde wind schade veroorzaakten.

H.M. Koningin Juliana ontving enkele kilo's selderij van allerlei soort. Dat ijkt een wonderlijk geschenk, maar het is niet zo wonderlijk meer als men weet, dat deze selderij gezonden was door de Michigan Celery Promotion Association. Er was een brief bij, waarin o.m. in stond „with the compliments of the Celery Growers te Michigan". Uit deze brief bleek voorts, dat de meeste Celery Growers van Michigan van Nederlandse geboorte of afkomst zijn.

ADVERTENTIES

DOELTREFFEND EN GOEDKOOP

Vele Nederlanders in Canada lezen „Calvinist—Contact". Gebruik daarom deze kolommen voor uw familieberichten, zoals jubileums-, verlovings-, huwelijks-, geboorte- en overlijdens-advertenties en de aankondiging van uw verenigings-vergaderingen. Tevens voor hetgeen u te koop aanbiedt of vraagt en het vragen of aanbieden van personeel.

Kosten slechts 20 cents per regel of gedeelte van regel. Grote letters worden als twee regels beschouwd. Minimum tarief $1.50 per plaatsing.

Zend money-order met uw advertentie naar het administratie-adres:

BOX 234, CHATHAM, ONTARIO

Ver van alle familie hopen wij met onze kinderen op 26 October a.s. te herdenken, dat we 12½ jaar in de echt verbonden zijn.

Psalm 116 : 7

P. van 't Riet
C. van 't Riet—Vander Velden
Wim,
Peter,
Joke

STEVENSON, B.C., October 1951
No. 1 Rd. Box 859

Op 20 Juli j.l. verblijdde de Heere ons met de geboorte van een welgeschapen zoon, die wij noemen

HAROLD PIETER

KETTLEBY, Ontario

A. v. d. BERG—KOOLSBERGEN
L. J. v. d. BERG
Hansje Robbie
Helen Nico

God schonk ons oudervreugde, door de voorspoedige geboorte van een zoon

SJOERD

BLACKSTOCK, 26 September 1951

A. KAMMINGA
J. KAMMINGA—LOOTSMA

Het heeft Gode behaagd op het alleronverwachtst uit ons midden weg te nemen on medelid

JAN DOELMAN

in de leeftijd van bijna 26 jaar.

Moge het voor ons een roepstem zijn, de Heere te zoeken in de dagen onzer jongelingsschap.

Namens de jeugdvereniging
„WEEST GETROUW"
Kitchener, Ontario

Op 7 September 1951 nam de Heere plotseling tot zich onze beste vriend

JAN DOELMAN

in de krachtvolle leeftijd van bijna 26 jaar.

Sterke de Heere de diep bedroefde verloofde en familie.

Familie Tj. Slotegraaf
R.R. 1, Ayr, Ontario

ANNUAL YOUNG CALVINISTS RALLY

SPONSORED BY THE CENTRAL ONTARIO LEAGUE OF THE CHRISTIAN REFORMED YOUNG PEOPLE SOCIETIES

AT TORONTO, ONTARIO

ON FRIDAY, NOVEMBER 2, 1951
AT 8.00 P.M. (SHARP)

IN THE KNOX PRESBYTERIAN CHURCH
630 SPADINA, TORONTO

SPEAKER: MR. R. POSTMA, GRAND RAPIDS
"RIGHTLY DIVIDING THE WORD."

VARIED PROGRAM — EVERYBODY IS WELCOME

WIJ ZIJN RUIM GESORTEERD IN:
Onderkleding, Werkkleding, Werkschoenen, Rubberlaarzen enz.
Tevens Hollandse sigaren en shagtabak verkrijgbaar!

J. S. JANSSENS
Murphy Road, Sarnia, Phone D I 8069

HOLLANDERS IN EDMONTON
ATTENTIE

Kapper Klaas Klooster is verhuisd naar
100 55 - 80 Ave.
na zes uur 's avonds op Maandag en Dinsdag aan huis te ontbieden.
Op Donderdag, Vrijdag en Zaterdag op dit adres om u te bedienen in een aparte salon.

Zegt het voort!!

BIJVERDIENSTE?

Verkoop Bloemen!!!

Plant daartoe Gladiolen in het voorjaar. Gladiolen plantgoed in alle maten te koop aangeboden. 10 veel bewonderde en gevraagde soorten!!! Grotere hoeveelheden zeer geschikt! ($0.25 tot $1.- per 100 st.)

Bestel nu!!!

COR BROER
Sparta — Ontario

Prima
APPELS
te koop
Fijn van smaak
Prijzen vanaf $1 p. bushel

John English
Lot 2, Conc. 4, Harwich,
Chatham, Ontario

WESTLANDSE DRUIVEN!!!

JAMMER GENOEG NIET VOOR U maar wel kunt u uw familie en vrienden in Nederland met een kistje Westlandse druiven verrassen. Iets speciaals voor St. Nicolaas, Kerstmis, Oud- en Nieuwjaar. Per kistje van 3½ kg. Netto $3.50. U zendt tijdig uw cheque of money-order (met het adres in Nederland) aan mij en ik zorg voor de rest!

Marinus J. Vander Hout
90 Keefer Street,
Brockville, Ontario

Nederlands Exporthuis (voedingsproducten) zoekt voor haar bijkantoor te Toronto een

bekwaam Manager

die bereid is door hard werken zich een levenspositie te verwerven.

Gegadigden moeten de Engelse, Nederlandse en bij voorkeur de Franse taal in woord en geschrift beheersen.

Zij, die kennis hebben van boekhouden en over commerciele capaciteiten beschikken, worden uitgenodigd uitvoerig hun leeftijd, godsdienst, levensloop, tegenwoordige werkkring, referenties, verlangd salaris, met bijvoeging van twee pasfoto's, te schrijven onder no. V 5, Bureau van dit blad.

OOK ADVERTEERDERS STEUNEN ONS BLAD, KOOPT BIJ HEN!!

ABONNEMENTS-FORMULIER VOOR NEDERLANDSE LEZERS

Naam van persoon in Nederland

____

Adres ______________________

Naam van persoon die abonnement opgeeft

in Canada ______________________

Adres ______________________

Zendt dit formulier met insluiting van 3 dollar naar ons administratie-adres: Box 234, Chatham, Ont., en wij zorgen voor verzending naar Nederland.

Abonnements Formulier

Prijs drie dollar per jaar, bij vooruitbetaling

Vul in uw naam en adres en geef het met betaling van $3.00 aan uw plaatselijke agent, of stuur het naar ons administratie adres: P.O. Box 234, Chatham, Ont.

Naam ______________________

Post-adres ______________________

Indien nodig naam van werkgever en adres:

____

____

Adres Verandering

Nieuw Adres

(Vermeld steeds uw File Nummer)

Naam. ______________________

____

Indien nodig naam van werkgever en adres:

____

Post-adres ______________________

Tegenwoordig Adres